

revija dijakov Srednje šole
Slovenska Bistrica za ljudi
z dobrim miselnim pretokom
in čutom za umetnost

Drage čvekobralke in ljubi čvekobralci!

Lara Gril

Po enem letu v rokah ponovno držite »papirnato in domišljijско bogastvo«, ki smo ga s skupnimi močmi pričarali Čvekini nadobudni novinarji.

Zunaj pada prvi sneg, jaz pa »zabarikadirana« pred računalnikom žulim božični čaj s pridihom cimeta in jabolka. Kakšno prijetno utrujenost prinesejo vonji hrane, udobni in topli naslonjači ter brezskrbni pogovori z družino in s prijatelji. Šola? Matura? Vsaj za zdaj sem jo zaklenila v ledeno klet, kjer prebiva le nekaj hudobnih palčkov, imenovanih Vest.

Ljudje ne znamo več najti časa. Mislimo, da si ga vzamemo dovolj zase, a je to pogosto le miselna krinka realnosti. Vsepovsod so stresni dejavniki. Človeško telo je nanje že tako navajeno, »imuno«, da se nam zdi normalno, da nas venomer nekaj »tišči in ščemi«, in se nam zdi čudno, ko naenkrat nastopi zatišje, naenkrat ne vemo, kaj bi sami s seboj. Ne vedno, včasih pa. Zato je pomembno, dragi moji, da znamo čas razdeliti na dva dela: čas za nas same in čas za vse druge stvari, ki morajo biti opravljene. Ni

pa pomembno samo to, da si znamo razdeliti čas. Po mojem mnenju bi morala mati narava na naši glavi ustvariti majhen gumb, na katerem bi pisalo: »sekiranje STOP«. Takoj ko bi se v nepriemernih trenutkih pojavili zametki nepotrebnih skrbi, bi lahko ljudje brez oklevanja pritisnili gumb in tako osvobodili svojo dušo in telo. Svet bi bil lepši, bolj umirjen in bolj zdrav. Zato pomnite, dragi moji! Ni važno, koliko dela imamo in koliko časa nimamo, vedno, ČISTO VEDNO, si lahko vzamemo čas zase, če le želimo. Prestavimo kakšno stvar na jutri, nasproti reku: »Kar lahko narediš danes, ne odlašaj na jutri.« Pravila so tudi zato, da se kršijo, mar ne? ☺ Seveda pa moramo ostati znotraj mej svojega razuma. Najpomembnejše je, da si sledimo in se poslušamo. Sebi in sebe. Ne smemo slediti drugim, ki nam vsiljeno narekujejo, kakšni bi morali biti oziroma kakšen bi moral biti svet. Vsak človek je edinstven, kot so že mnogokrat omenili. S svojo edinstvenostjo lahko premika meje, navzgor, navzdol, levo, desno, v četrto, peto, šesto, sedmo dimenzijo. Le upati si moramo! ●

Dober šolski časopis danes?

Tina Mojzer, prof.

Pri »postavljanju« Čveke se je med moje sive celice zavleklo vprašanje, kako v sodobnem času sploh ustvariti dober šolski časopis. Vse, o čemer smo želeli poročati, je bilo že objavljeno na spletnih omrežjih. Res je. Splet v novičkarskem smislu prehiteva vsakršen časopis. Narava digitalnih medijev omogoča tako rekoč minutno ažuriranje. Zasebno je postalo v mnogih pogledih javno. Naenkrat se mi je zazdelo, da razumem stisko Valentina Vodnika, ki jo je menda občutil pri ustvarjanju Ljubljanski novic, prvega slovenskega časopisa. Bil je pred podobno dilemo kot mi.

Zaradi zapletenih okoliščin, v katerih so takratne tiskarne delovale, je bilo vse, o čemer je pisal, v trenutku, ko je izšlo, že zastarelo. Potem pa se mi je ob prebiranju tega, kar je prispelo v uredništvo, posvetilo. Smisel Čveke ni samo v posredovanju novic, smisel Čveke je v poglobljenem zapisu videnega, slišane in doživetega. Socialna omrežja nas prepogosto silijo v površnost, v bebavo hlastanje po vedno novem, še nevidnem, pri čemer se obnašamo zelo nestrpnostno.

Pogosto si niti triminutnih posnetkov ne pogledamo več, ker se nam zdijo predolgi, kaj šele da bi si nek daljši prispevek pošteno prebrali. In ravno zato imajo poglobljeni zapisi

doživetij, mnenj, filozofskih prepričanj dodano vrednost. Ker verjamem, da je v življenju bistven trening iz izkušenj, ki prekaša vsakršno teoretiziranje, je smisel Čveke tudi v raziskovanju novinarskih načel.

Vsi letošnji Čvekini novinarji imajo za sabo izkušnjo, kako oblikovati časopis in kaj vse je potrebno, da ta na koncu izide. Pa še eno prednost ima Čveka, razen dobrih vibracij ne oddaja nobenih škodljivih sevanj, signal pa vleče povsod. ●

*»Life is short ...
so kiss slowly, love
insanely, love truly
and forgive quickly.«*
Melanja Kropec

*»Study the greatest
and become greater.«*
Urška Pristovnik

*»Čudno je biti čuden,
a se vseeno spleča.«*
Katja Stojnšek

*»True wisdom comes
to each of us, when we
realize, how little we
understand about life,
ourselves, and the
world around us.«*
Rosanda Javornik

*»Kako diši
pustolovščina?
Kot ognji, ki gorijo
v daljavi, s pridihom
cimeta.«*
Nika Mikulič Vernik

*»Just because you're
trash doesn't mean
you can't do great
things. It's called
garbage can, not
garbage cannot 😊.«*
Laura Prosenak

Ekipa se predstavi | Čveka

*»Be a girl with
a mind, a woman
with an attitude
and a lady
with class.«*

Veronika Mrđa

*»It's not the load
that breaks you
down, it's the way
you carry it.«*

Vesna Lešnik

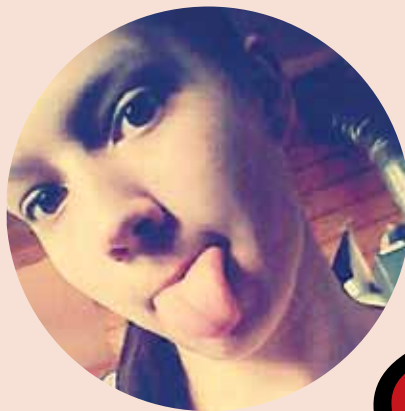
*»Why do we have
to fall from grace,
holding on to
yesterday,
when home sweet
home is out of place,
Lionheart will find
his way.«*

Jure Pak

*»The more you like
yourself, the less you
are like anyone else,
which makes you
unique.«*

Ela Plavec

*»If nobody hates
you, you're doing
something wrong.«*

Lara Miklič

Disko vročica božično-novoletnega koncerta

Urška Pristovnik

22. decembra je v telovadnici Srednje šole Slovenska Bistrica potekal že tradicionalni božično-novoletni koncert, ki smo ga v tesni navezi uspešno pripravili dijaki in profesorji.

Pred nabito polno telovadnico (obiskovalcev naj bi bilo več kot 1000) smo letošnji spektakel odprli z igro, prirejeno po literarni predlogi angleškega romanopisca Charlesa Dickensa. Dickensova Božična zgodba še danes velja za enega od božičnih mitov moderne literature. Osrednji lik zgodbe je Scrooge ali Skopušnik, zadrgnjenec in zagrenjenec, ki božiča ne praznuje. Nekoč se mu na božični večer prikažejo štirje duhovi ter ga popeljejo skozi krivice, ki jih je v življenju storil. Scrooge se zgrozi, pokesa,

in od takrat naprej postane boljši človek.

V glavni vlogi gospoda Skopušnika je blestel dijak Luka Potočnik. Pohvaliti je treba tudi Evo Cehtl, ki je v vlogi vedeževalke znova dokazala, da je rojena igralka in da lahko računamo, da jo bomo nekoč zagotovo videli tudi na filmskem platnu. V vlogi temačne vile se nam je predstavila Klara Kušar, v vlogi svetle pa Vesna Lešnik. Med igro je zbor, ob spremljavi klavirja ali kitare, zapel nekaj slovenskih. Zapeli smo že tradicionalno Božično drevo, Mnogo poti (s

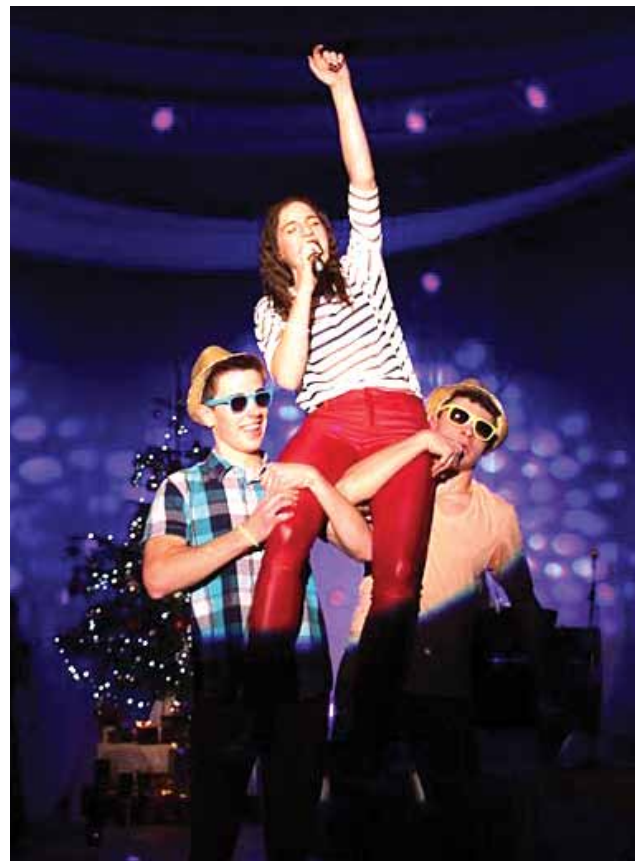
solistkama Marušo Lešnik in Gajo Omerzi) ter Ko življenje (s solistkama Nušo Javernik in Uršo Kraševac). Vse pesmi imajo prečudovita besedila, ki pozivajo, naj si pomagamo, naj se spoštujemo in naj ne obupamo nad svojimi sanjami.

Po zadnji skladbi smo člani zbora odkorakali v garderobe in zamenjali belo-črno za bleščeče, staromodne »70's and 80's« opravice, profesorice Tara Hrovat, Nadja Stegne in Vesna Sever pa so medtem občinstvo začarale s pesmijo Starec.

Sledila je najavna špica, ki je napovedala začetek glavnega dela koncerta: vročico sedemdesetih in osemdesetih! Bend je začel s komadom I'm So Excited, zborovci pa smo v bleščečih opravah, kričečih barvah, barvnih gamašah, »trapezarcah«, in skratka v vsem, kar načeloma ne gre skupaj, pridrveli na oder. Šele zdaj se je resnično začel naš spektakel. Vkllopili smo vse mogoče luči, tudi disko kroglo, ki je poskrbela za izjemen efekt. Glavno melodijo je odpela Lara Gril, sledil pa ji je zbor. Naslednja zaigrana pesem je bila tista funky, plesna zadeva z enkratno bas linijo Daddy Cool, ene boljših disko skupin iz 70-ih. Zelo dobro je nizke tone Bobbyja Far-

rela zadel Miha Napotnik, punce pa smo odpele melodijo ženskih članic Boney M. Točki smo dodali še nekaj enostavnih plesnih korakov. V čevlje disko kraljice Donne Summer je v komadu Hot Stuff stopila Lara Gril, ki je cel koncert odpela odlično. Med pesmijo so jo trije mušketirji (Bor Stegne, Žiga Kodrič, Jure Korošec) vneto osvajali s trebušnjaki, skleci. Če jim je uspelo, ve le Lara. ☺ V naslednjem komadu Long Train Running, ki je izredno nalezljiva pesem, sva se Lari na odru pridružili še Urška Pristovnik in Urša Kraševac. Vsaka je odpela svojo kitico, nato pa je z odličnim bobnarskim solom zažigal Domen Godec, ki je požel bučen aplavz. Ta pesem marsikaterega poslušalca gotovo ni pustila samo sedečega in gledajočega.

V nadaljevanju je Sara Kosmos pri pesmi What A Feeling stopila izza tipk pianina in zelo dobro odpela to staro uspešnico, ki jo še danes večkrat slišimo po radiu. Pri pesmi It's Raining Men so na svoj račun prišli fantje, a še prej sva

se z Uršo z govornim uvodom malce poigrali na odru, pri prvem refrenu pa so v vsej svoji veličini na oder z dežniki na ramenih pridrveli fantje in zaplesali ples, ki mu sama pravim deževni. V nekem trenutku je solistka Urša Kraševac stopila z odra na pisto in se malce poigrala s fanti. Pesem je končala v zraku, saj sta jo v nebo dvignila Bor in Jure. Komad je izredno zahteven, a Urša ga je odpela zelo dobro. Zadnji disko komad, ki smo ga naštudirali, je bil Shake Your Body (Down To The Ground), legendarnih The Jacksons. Ta nastop je bil nekaj posebnega, saj je plesal celoten zbor, in kar je najbolj pomembno: zraven tega se je izredno zabaval. Michaelovo melodijo sem prevzela Urška Pristovnik in se na odru zabavala kot še nikoli. Pesem mi je bila pisana na kožo, saj sem velika oboževalka bratov Jackson. S Karlijem Vidmarjem sva izredno uživala tudi ob učenju njihovih gibov, ki smo jih sicer kar precej poenostavili, saj plesati kot oni, ni ravno najbolj enostavno. Med pesmijo smo se izredno zabavali, ko smo »shovel the funkali« (kidali sneg brez lopate), in več kot očitno navdušili publiko, saj smo prejeli bučen aplavz. Po zahvalah in pohvalah sodelujočim smo, tako kot je rekel Luka Potočnik, končali tako, kot se je začelo, s pesmijo. In sicer s pesmijo Novo leto skupine Rok'n'Band.

Po koncertu smo imeli v jedilnici šole še zelo lepo (in predvsem dobro) pogostitev.

Kar je ta večer štel največ, je to, da smo se na odru resnično zabavali, uživali in naše starše, babice in dedke vrnili v njihove čase. Koncert ne bi bil takšen, kot je bil, če ne bi profesorica Nadja Stegne poskrbela, da sta zbor in bend zvenela odlično, in profesor Gregor Artnik, da je gledališka igra med glasbenimi točkami bila resnično profesionalna. Ne smemo pozabiti, da tudi brez nas, dijakov, koncert ne bi mogel biti izpeljan. Na odru so se resnično začutile »dobre vibracije«. Sodeč po pohvalah, smo zares pripravili nepozaben večer, ki se nam je vsem nastopajočim zapisal globoko v naša srca in spomin. ●

Tip Slip

Jure Pak in Lara Gril

Orelna izkaznica benda

- Član, ki nikoli ne pusti do besede (zaradi hrupa, ki ga povzroča): **Domen Godec**
- Član z nihanji (pomanjkanja in presežkov) motivacije: **Miha Napotnik**
- Član, ki se pridno udeleži vsake čikpavze z Miho: **Leon Jereb**
- Članica z neustavljivim smehom: **Sara Kosmos**
- Članica, ki najraje samo poseda in posluša: **Lara Gril**
- Član z neobvladljivimi dolgimi lasmi: **Jure Pak**

Preobraženi iz gosenic v rock metuljčke

Prvotno smo se imenovali Šolski bend. A ker tako dolgočasno in značilno ime ne spodbuja naše kreativnosti, in seveda izpodbija naš »kul status«, smo se preimenovali v School Panther, podobno imenu odštekanih Steel Pantherjev, ki so znani po svoji provokativnosti. Ime se nam je vsem zdelo zelo »kul«, a ne za dolgo. Kmalu smo videli, da imena ne bomo mogli obdržati, ker je bilo ime na vseh nastopih napisano napačno. Po dolgem premišljevanju in naporu premlevanju smo se končno dokopali do novega imena: TIP SLIP. Vas zanima pomen te besede? Žal, odgovor boste morali »pogooglati« sami. ☺

Lani smo posneli naš prvi demo album. Za snemanje nas je navdušil mentor Mitja Krajnc, ki nam je dal vse potrebne napotke za v studio. Snemali smo v Slovenskih Konjicah, pri producentu Mateju Kovšetju. Najprej smo morali izbrati izvedljive pesmi, ki bi jih lahko posneli, a

to ni bila lahka naloga. Veliko smo se pogovarjali in razmišljali, a na koncu našli tri zmagovalke: Snow (Red Hot Chilli Peppers), Carry on my way ward son (Kansas) in Better man (Pearl Jam). Seveda na snemanju ni šlo brez zapletov; pozabljeni akordi, ritmične težave, manko ključne opreme. Bravo mi! ☺ Naš producent je imel z nami veliko potrpljenja, za kar smo mu hvaležni. Seveda pa snemanje ne bi bilo mogoče brez zavzišstva naše predrage ravnateljice, ki je projekt finančno podprla. Hvala Vam! ☺

Ime in priimek: Nadja Stegne

Rojstni datum: 16. 11. 1982

Družina: partner Denis, sinova Matic (tri leta) in Jaka (eno leto)

Hobiji: menjava plenic ☺, knjige, dober film, občasno golf ...

Najljubša pesem: veliko jih je ... ne morem se odločiti. ☺

Najljubša knjiga: Ženske, ki tečejo z volkovi (C. P. Estes)

Življenjski moto: "Ne čakaj. Nikoli ne bo ravno pravega trenutka."

Najlažje bi se opisala kot vesela, zadovoljna, kreativna, prijazna, komunikativna ...

Ko sem bila še majhna deklica, sem že pela in nastopala po vsej Sloveniji in izdala svojo prvo (in zadnjo) kaseto z naslovom Za majhne in velike otroke. ☺

V življenju najraje delam! ☺ Delo nas bogati in srečna sem, da opravljam poklic, v katerem uživam. ☺

Ne maram neiskrenih ljudi, slabega vremena, gneče na cesti ...

Pri drugih ljudeh najprej opazim iskrice v očeh. ☺

Sem oseba, ki uživa v prostih trenutkih s svojo družino (imam veliko družino in res je zelo veselo, kadar se vsi zberemo) in s prijatelji.

Pri sebi me najbolj moti občasna neorganiziranost. ☺

Največ mi pomeni moja družina.

Ko sem slabe volje, se umaknem, poslušam dobro glasbo, privoščim si veliko kavo (res bi bilo fajn, če bi tudi v Sloveniji imeli Starbucks – zagotovo bi bila njihova najbolj zvesta stranka ...). ☺

Ko sem vesela, so tudi ljudje, ki me obkrožajo, veseli – veselje je nalezljivo, in saj veste, kako pravijo: »Smeh je pol zdravja.« ☺

Najbolj me utesnjujejo majhni prostori ... in ne maram višine, brrrr.

Najbolj svobodno se počutim v naravi, v naših lepih pohorskih gozdovih ... in kadar ustvarjam, kadar imam dovolj časa zase ...

Moje sanjske počitnice: Irska – dežela prijaznih ljudi, čudovitih pokrajin in mogočnih gradov.

Če bi imela tri želje, ki bi se mi lahko izpolnile, bi jih z velikim veseljem podarila komu, ki to zares potrebuje. Trenutno sem srečna in zadovoljna.

Moj največji življenjski dosežek je moja družina. ☺

Izobrazba je zame zelo pomembna. Predvsem mislim na formalno izobrazbo, za katero se je vredno potruditi, saj nam ta odpira vrata v »svet«. Kljub temu pa je življenje najboljši učitelj, saj nas lastna doživetja in izkušnje oblikujejo v to, kar smo oziroma kar bomo postali ... Zatorej si dovolite in upajte izkusiti in doživeti čim več različnih stvari – potujte, raziskujte, iščite nove izzive, berite dobre knjige ...

Če bi še enkrat hodila v srednjo šolo, bi bolj pozorno poslušala profesorje! Velikokrat so imeli bolj prav kot jaz. ☺

Idealen dijak je radoveden, spoštljiv, iznajdljiv, ustvarjalen ...

Idealna služba: Jo že imam. ☺

Nasvet dijakom: Sledite svojim sanjam in (sami) poskrbite, da jih uresničite! Naredite prvi korak, tudi z majhnimi koraki se daleč pride. ☺

Jure Pak

Srečanje z **Vladom Kreslinom**

Vesna Lešnik

Če smo čisto iskreni, se Slovenija ne more pohvaliti s prav veliko kvalitetnimi glasbeniki. Toda kljub temu jih je nekaj, katerih ustvarjanje vedno znova navdušuje, tako stare kot mlade. Eden od njih je vsekakor Vlado Kreslin.

V okviru projekta Povabimo besedo smo Kreslina gostili na naši šoli, kot pretekla leta druge slovenske pisatelje. Kreslin ni samo glasbenik, saj vsa svoja besedila napiše sam, in zato spada tudi v kategorijo pisateljev. Po pozitivnem odzivu nas je 14. 4. 2014 res obiskal in prav meni je pripadla čast, da vodim pogovor z njim. ☺

Izvedeli smo mnogo, od splošnega življenja, glasbenih začetkov, navdihov za pesmi, do načrtov za prihodnost. Pogosto je vmes povedal še kakšno prigodo iz zgodnjega ali kasnejšega življenja, kar je ustvarilo sproščeno in zabavno vzdušje. Zaradi njegove velike prepoznavnosti sem pričakovala vsaj malo vzvišen odnos, toda ne bi se mogla bolj motiti. Kreslin je bil resnično priazen, zabaven in prijeten. S pristnim zanimanjem je poslušal vse naše glasbene vložke in jih tudi pozitivno pokomentiral. Verjamem, da je to vsem, ki ga vsaj malo poznajo, pomenilo ogromno. Njegove pesmi sta prepevala Urša Kraševac in Damjan Arbeiter, eno pa je zape-

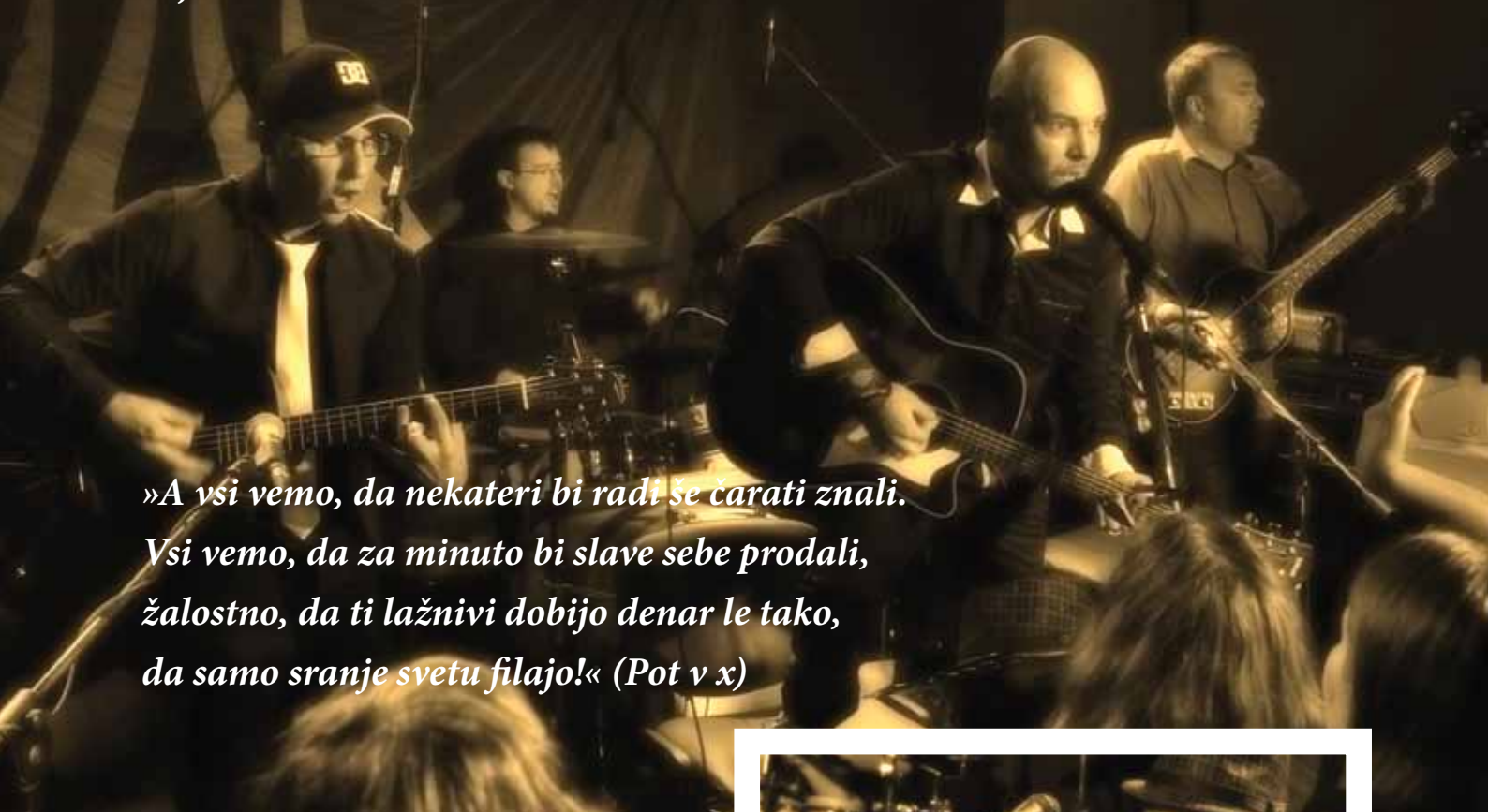
la tudi dvanajsterica dijakov. Vse je spremljal naš šolski bend. Vmes sta njegove pesmi recitirali Katarina Kučič in Anida Osmani.

Po končanem pogovoru smo povsem nenačrtovano zapeli še nekaj njegovih pesmi. Poznam jih že od malih nog in doma jih še vedno pogosto poslušamo med vožnjo z avtom ali med pripravljanjem kosila. ☺ Te iste pesmi smo kar naenkrat prepevali skupaj z njim in mislim, da si zmorete predstavljati nadvse lepe in navdušujoče občutke, ki jih to prinese. Sledil je le še pravi »fotošuting«. Dvomim, da je kdo ostal brez slike. Na koncu se je res prijazno poslovil. Dejal je, da je tudi on užival. Včasih ob tem čutiš, da ljudje to rečejo kar tako, ker se pač spodobi. Toda njega si pogledal in mu zlahka verjel.

Zame je bil pogovor res lepa izkušnja in od takrat Kreslin po naši hiši odmeva še za odtonek pogostejše. ☺ Na naši šoli je bil že prej, ko je šolski pevski zbor skupaj z njim prepeval po koncertih. Vsem generacijam, ki še prihajajo, lahko zgolj iskreno želim, da bi še prišel. ●

Siddharta unplugged

Jure Pak

*»A vsi vemo, da nekateri bi radi še čarati znali.
Vsi vemo, da za minuto bi slave sebe prodali,
žalostno, da ti lažnivi dobijo denar le tako,
da samo sranje svetu filajo!« (Pot v x)*

To je bil eden izmed mnogih »komadov«, ki so ga v Mladinskem centru Na placu, 25. oktobra 2014, igrali člani Siddharte.

Koncert je za nekatere od nas pomenil veliko presenečenje. Nikakor nismo mogli verjeti, da je Klub študentov Slovenska Bistrica organiziral takšen »kul« dogodek, saj so v našem malem mladinskem centru zaigrale zvezde današnjega slovenskega rocka. Za vse nas, »hardcore fane«, so pripravili akustični koncert, ki so ga do sedaj slišali le redki. Ne zgodi se namreč prav pogosto, da se Siddharta odloči za izvedbo akustičnega koncerta.

Na placu so preigrali svoje največje uspešnice, kot so Pot v X, Samo Edini, Ring, Napoj, Spet Otrok, Naiven Ples in še nekaj novih, ki jih prej še nismo slišali. Koncert je bil zelo dobro iz-

peljan, saj je Siddhartha s seboj pripeljala svoje tonske mojstre, ki ozvočevanje akustičnih koncertov res obvladajo. Za vstop na koncert smo morali obiskovalci odšteti od 9 do 12 evrov. V vsakem primeru se je splačal vsak evro, saj smo poslušalci zelo uživali. Tistim, ki ste ta spektakel zamudili, toplo priporočam, da na naslednji Siddhartin akustični koncert greste. Res, ne bo vam žal. ●

V najlepših dnevih, ki jih lahko preživimo v šoli (to je tistih nekaj par dni pred začetkom poletnih počitnic, ko pri pouku res nihče več ničesar ne dela, profesorji so »židane volje«, gledajo se filmi in odpirajo globoke debate o svetovnih problemih ...), je napočil dan, 25. junij, ko smo s kolegi končno dočakali odhod na veliki koncert legendarne skupine Aerosmith, ki se je dogajal blizu Milana. Ker smo vsi veliki oboževalci rock glasbe, smo bili navdušeni nad tem, da lahko legende vidimo tudi v živo. O tem se bo pripovedovalo tudi našim otrokom in vnukom. ☺

Pot se je začela na parkirišču pred Planetom Tuš v Celju, kjer se je velika množica vkrcala na dvonadstropni avtobus. Bili smo prijetno preseñeñeni že nad tem, koliko ljudi odhaja z nami, ko smo izvedeli, da se je na koncert iz celotne Slovenije odpravilo kar deset takšnih avtobusov, torej ogromno »folka« z dobrim okusom za glasbo. Vozili smo se okrog osem ur, vožnja pa je minila bliskovito, saj smo komaj čakali na šov.

Na cilj smo prispeli okrog tretje ure popoldan. Prostega časa je bilo na pretek, saj so Aerosmithi igrali komaj ob desetih zvečer. Ker smo si hoteli ogledati Milano, smo se do tja nameravali peljati s podzemno železnico. Zaradi novega okolja in zmedenosti, smo za minuto zgrešili vlak in tako žal ostali v mestu, ki je bilo hkrati tudi prizorišče koncerta. Pozneje se nismo prito-

ževali, saj smo na račun tega videli in slišali izjemen bend Extreme, ki so nastopali kot zadnja predskupina Aerosmithov in so nas dodobra ogreli za veliki finale.

Čakali smo, čakali in čakali. Množica je bila ogromna, če si hotel priti do vode, stranišča ali česar koli podobnega, to ni bilo mogoče, sploh pa ne, če si hotel obdržati svoje mesto blizu odra. Ker smo seveda vztrajni bučmani, smo zatrli svoje osnovne potrebe in zdržali. ☺ Vse za užitek ob glasbi in vznemirjenje ob tem, da lahko končno vidimo člane, ki smo jih že tolikokrat gledali na youtube posnetkih.

Začelo se je s kratkim filmčkom in takrat smo vedeli, da je to to. Na oder so postopoma prihajali člani, ki smo jih pospremili z velikim aplavzom in s kričanjem. Začeli so z uspešnico Mama Kin, ki jo morda poznate po dobrem »coverju«, ki so ga naredili Guns'n'Roses. Ljudje smo ponoreli in z uspešnicami so nadaljevali tudi preostanek koncerta. Na glas smo kričali ob Rag Doll, Dude (Looks Like a Lady), glasno peli Cryin', Love in an Elevator in I Don't Wanna Miss a Thing, noreli ob Walk This Way, Dream on in Sweet Emotion. Kljub utrujenosti od vožnje, pomanjkanju vode in bolečim nogam, sta nas pokonci držali energija in glasba. Ti bosta zagotovo ostali večni in v nas za vedno prebujali tisti občutek, ki ga nosi rock duh 70-ih, 80-ih in 90-ih let, ki so dom dobre glasbe. ●

Zmešan študentski festival intelligence in cvička

Lara Gril, Jure Pak in Vesna Lešnik

Festival ŠVIC je največji študentski dvodnevni festival v Sloveniji. Obiščemo ga lahko vsako leto julija na Turistični kmetiji Obolnar v Čatežu pri Trebnjem.

I dilična lokacija, odmaknjenost od mestnega vrveža, dovolj parkirnih mest, urejeno šotorišče, športne aktivnosti ter pestra glasbena ponudba so prednosti festivala, ki vsako leto privabi več obiskovalcev iz širne Slovenije. Študentski vikend intelligence in cvička, projekt Kluba študentov občine Trebnje, si je v zadnjih desetih letih izboril prepoznavno mesto med glasbenimi festivali v Sloveniji. Po uspešnem začetku leta 2003 si je ŠVIC pridobil vedno več stalnih gostov, oboževalcev. Na zadnjem festivalu so našteali okoli 12.000 obiskovalcev. Seveda pa festival ne bi bil tako odmeven in uspešen, če ne bi v programski shemi ponujal koncerte mnogih

prepoznavnih glasbenih skupin, ki so nastopale na velikem odru.

Jure: Ko sem izvedel za festival, sem se v trenutku odločil, da grem. S sabo sem vzel Laro in Vesno in tako je nastal pravi »dream team«. Trije najboljši prijatelji skupaj na festivalu ... Odlično! Vendar ni šlo vse kot po maslu. Ko smo se veseli in vznemirjeni usedli na vlak, smo že začeli sanjati, kako bo super, a ne za dolgo. Kmalu po odhodu smo se spomnili, da smo pozabili vzeti karte za vstop na festival (Lara's fault!). Zagrabila nas je panika in hitro smo poklicali starše, naj nam pripeljejo karte na železniško postajo, kjer naj bi prestopili, v Sevnico. Larina mami je

znorela in rekla, da ne bo šlo, da naj se znajdemo sami. Porušil se nam je ves načrt poti, ki smo ga morali dodobra »updejtat«. Po nekaj urah vožnje smo prispeli na samotno železniško postajo, ki se je nahajala dobesedno bogu za hrbtom. Nismo imeli pojma, kje smo, a na srečo je bil v bližini domačin, ki nam je povedal, da smo kar daleč od lokacije, kjer naj bi se festival odvijal. Ta novica nam ni bila nič kaj všeč, saj je bilo že pozno in pripravljala se je nevihta. Nismo imeli druge izbire, kot da se peš odpravimo do destinacije. Po 20 minutah hoje in štopanja avtomobilov nam je neki prijazni neznanec ustavil in nam ponudil, da nas odpelje do festivala. Povedal nam je, da smo imeli srečo, saj bi do festivala gotovo pešačili od 4 do 5 ur, pa še veliko možnosti bi bilo, da se izgubimo, saj krajev ne poznamo. Do festivala pa je vodilo ogromno poti, kjer bi lahko zlahka skrenili. To je bila res sreča v nesreči! ☺

Vesna: Tam smo med množico šotorov poiskali dovolj velik prostor za nas. Ker smo bili nekoliko pozni, je že to bil rahel izziv. Nato smo s skupnimi močmi postavili našega, kar pa je zaradi velikega naliva in že povsem razmočenih tal

zahtevalo sposobnosti, za katere sploh še nismo vedeli, da jih imamo. ☺ Končali smo blatni in utrujeni, a zadovoljni. Proti večeru smo zaslišali zvoke z glavnega odra in hitro smo se odpravili tja, kjer so se vrstili glasbeniki prvega dne. Popolnoma smo bili navdušeni in med plesanjem in petjem nas je utrujenost kar naenkrat minila.

Naslednji dan smo raziskovali še ostale dele prizorišča. Kopali smo se v bazenu, do onemoglosti igrali karte, se pogovarjali z ostalimi udeleženci festivala. Celo prizorišče je imelo zgolj en priključek za polnjenje telefonov, zato smo tudi tam bili prisiljeni preživeti nekaj časa. ☺ Dan je hitro minil in zvečer so se znova začeli koncerti, na katerih smo se prerinili v prvo vrsto in porabili še zadnje ostanke naših glasov.

Vsaj meni je zmeraj zanimiv občutek, ko se po taki izkušnji vrneš domov. Doma se ti včasih skoraj zazdi, da se vse skupaj sploh ni zgodilo. Vse okoli tebe je varno in poznano. Toda seveda je bilo vse res in take izkušnje so nepozabno bogastvo, katerega vrednost je večja kot vsa varnost in udobje na svetu. Take izkušnje povezujejo ljudi, te učijo in dajejo vedeti, da življenje ni samo

Dream Team

Le kateri šotor je naš?

vsakodnevna rutina, ki te počasi zasušnji. Ko izkusiš nekaj, česar še nisi, razširiš svoja obzorja in začneš tudi na prihodnost gledati bolj odprto in optimistično.

Zato, dragi bralci, pojdite. Obiskujte koncerte, festivale, taborjenja, potujte tako ali drugače ali pa se zgolj včlanite v neko dejavnost, ki vas morda že dolgo mika. Pogovarjajte se z ljudmi, poskusite izkusiti kaj novega. Seveda vse ne bo šlo vedno kot po maslu in ves čas zagotovo ne boste neizmerno uživali. Toda ko boste pogledali nazaj, bo vse to vredno veliko več kot udobno sedenje doma. In verjemite, nekako boste tudi vi srečnejši.

Lara: Prvi dan smo presrečni od uspešno prestane poti že »itak« čutili notranje zadovoljstvo in veselje, ker smo prispeli na svoj prvi festival v življenju. Pričakal nas je kul repertoar, saj smo prvi večer poslušali Vlada Kreslina, Hladno pivo, Mi2 in Kingstone. Kreslina sem sama že kar nekajkrat poslušala v živo, saj resnično obožujem »good vibes«, ki jih oddaja on in njegova sproščena glasba. A na ŠVIC-u se mi je njegov koncert resnično zdel izjemen. Mi2 so bili kot vedno naš dober »star« bend, ki nas razveseljuje tudi v domačih krajih, in so tudi tam »razturali«, prav tako Hladno pivo s svojim energičnim pankom. Kingstoni pa so nas zazibali v šotorski spanec. ☺

Jutro je bilo predvsem zanimivo. Zbuditi se v šotoru, kjer s tabo spita še dva najboljša prijatelja je super, poleg tega pa je misel na to, da je okrog šotora in po celem prizorišču blato, ki je globoko okrog pol metra in je povrh vsega še zelo »ugrezljivo«, v nas vzbujala občutke ugodja in neandertalskega nagona. Čez dan se je dogajalo in dogajalo. Bazen, odbojka, različne igre, metanje jajc, bodypaint, blatni »tobogan« ... ☺ Ob treh so začele igrati različne skupine, ki poskušajo prodreti na slovensko glasbeno sceno, in moram reči, da je bilo med njimi kar nekaj dobrih. Zvečer pa ponovno: AKCIJA! Znoreli so nas najbolj pričakovani z naše strani, Elvis Jackson, poleg njih pa še Tabu, Zablujena generacija, S.A.R.S. in Društvo mrtvih pesnikov. Spat se skorajda ni šlo. ☺ Seveda pa nismo mogli brez incidenta. Vesna je ob norenju izgubila denarnico, v kateri so bile med drugim tudi naše povratne karte za vlak in vsi dokumenti, tako da smo tudi mi rahlo izgubili živčke. Vendar se nam je že drugič v dveh dneh nasmehnila sreča: na »recepco« je denarnico prinesel prijazni neznanec in tako Vesno, Jureta in mene izjemno osrečil in nam prihranil skrbi.

Pot nazaj je bila zaspana, umazana in srečna. Če potegnem črto ... Festivali so ZAKON! Naslednje leto nam ŠVIC zagotovo ne uide. ●

Ob vhodu

Slovenska Bistrica, ali tako imenovani podmladek Bistriškega teatra, vsega skupaj nismo doživljali tako resno. Prav nasprotno! Vaje so bile zmeraj polne smeha, sproščenih pogovorov in povsem spontanah, zabavnih idej, zaradi katerih so se vaje pogosto morale kar malo ustaviti. ☺ Po pol leta druženja skoraj nisem mogla verjeti, da se s soigralci prej sploh nismo poznali.

To leto je gledališki klub znova aktiven. Če imate veselje do igranja in ste pripravljeni žrtvovati nekaj prostega časa, vam resnično toplo priporočam, da se pridružite. Vse skupaj je čudovita izkušnja, od premiere, nastopa v Cankarjevem domu, naključnih sobotnih vaj ali priložnostnih kavic. Pridobiš prijatelje, izkušnje, samozavest in čudovite spomine, ki ostanejo. Če pogledam nazaj, vidim, da je gledališka izkušnja neprimerljivo veliko več vredna kot zgolj sedenje pred računalnikom. ●

Danes vsakdanje življenje pogosto ni več to, kar naj bi bilo. Vas je kdaj sredi dneva preblisnilo, da že ves dan počnete samo to, kar morate? Greste kdaj mimo ljudi, ki ste jih nekoč poznali, in se naenkrat začnete zavedati, da jih več ne prepoznate? Poslušate naključne skupine posameznikov, ki govorijo in govorijo in govorijo in pravzaprav ničesar ne povedo?

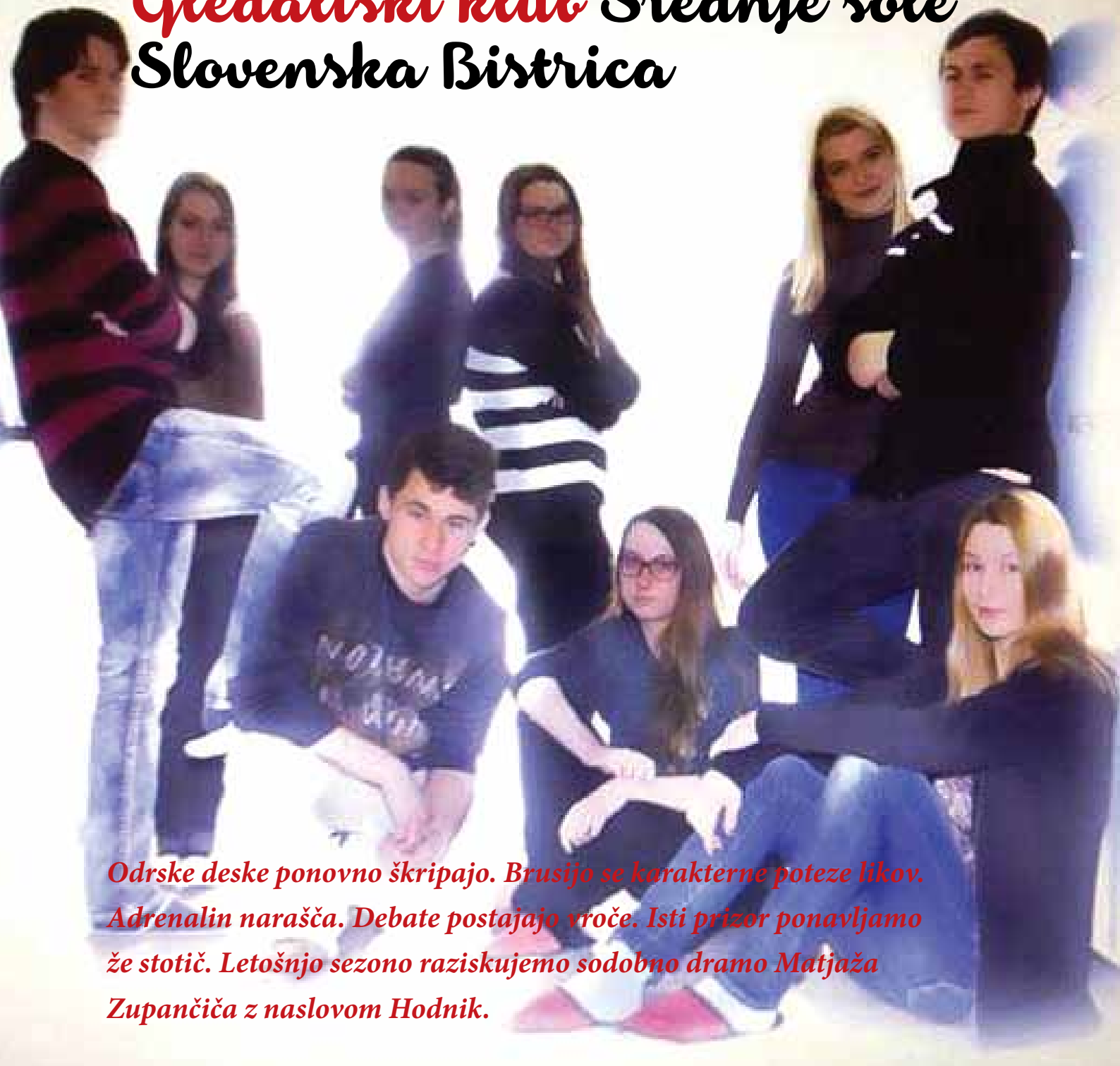
Error 404 je gledališka predstava pretekle sezone, ki je posredno govorila prav o tem. O sistemih, takšnih ali drugačnih, ki razčlovečujejo in razosebljajo. V predstavi je bilo vse skupaj prikazano zelo abstraktno. V ospredju sta nepokvarjena, nič hudega sluteča zaljubljenca, ki se kar naenkrat znajdeti v sistemu. Zgodba prikazuje njuno pot skozi ta sistem, na kateri srečata tako imenovane »varuhe

sistema«. Ti predstavljajo današnje ljudi oziroma raje njihovo skrajno, razčlovečeno obliko. Ti ljudje ne zmorejo najti medsebojne komunikacije, govorijo nesmisle, avtomatizirano korakajo po prostoru, njihovi pogledi so prazni. Osrednje vprašanje, ki nas spremlja skozi vso igro, je seveda: kaj se bo zgodilo z zaljubljenca?

Čeprav je tema predstave bila vse prej kot zabavna, člani Gledališkega kluba Srednje šole

Gledališki klub Srednje šole Slovenska Bistrica

Odrske deske ponovno škripajo. Brusijo se karakterne poteze likov. Adrenalin narašča. Debate postajajo vroče. Isti prizor ponavljamo že stotič. Letošnjo sezono raziskujemo sodobno dramo Matjaža Zupančiča z naslovom Hodnik.

Nekaj članov letošnjega gledališkega kluba smo poprosili, da nam zaupajo, kaj jim pomeni gledališko ustvarjanje.

Ela Plavec, 1. b

Gledališče je ena izmed najbolj raznolikih umetnosti in dopušča umetnikom veliko kreativnega prostora. Gledališki klub obiskujemo dijaki, ki nas

druži predvsem ljubezen do igre. Spoznala sem, da je proces ustvarjanja predstave zelo zapleten; od surovega besedila do uprizoritve predstave je dolga in ne povsem preprosta pot,

a ustvarjalca na koncu nagradi z zadovoljstvom in srečo. Ob raziskovanju dramskih oseb spoznavamo stiske drugih, raziskujemo samega sebe. Predvsem pa je Gledališki klub klub dijakov, ki cenijo gledališče in dobro družbo. Igralci namreč ob dolgotrajnih vajah spletno tudi nova prijateljstva in skupaj doživimo veliko nepozabnih trenutkov.

Laura Prosenak, 3. a

Pravzaprav ne vem, kako se je to srečanje z odrskimi deskami sploh zgodilo, ker me je nastopanja pred vsemi temi ljudmi zelo strah. Ampak pomislila sem, da potrebujem nekaj razburljivega in drugačnega v življenju, drugače bom preveč časa preživela pred računalnikom. Odločila sem se, da bom dala novim stvarim priložnost, in če mi bo všeč, bom nadaljevala. Mislim, da s tem odkrivaš svoje talente in če nečesa ne poskusiš, ne moreš vedeti, ali si v tem sploh dober.

Eva Cehtl, 3. a

Zakaj gledališče? Verjetno zato, ker je oder edini prostor, kjer čutim adrenalin in se hkrati počutim popolnoma varno. Ne znam ubesediti, kakšna čustva te preplavijo, ko se v dvorani ugasnejo luči in nastane popolna tišina. Ko čutiš samo utrip svojega srca in veš, da si zdaj tukaj in da se moraš izkazati, pokazati in izdati vsa čustva. In ko enkrat stopiš na oder, ko se pokažeš ljudem, nisi več ti,

ampak si lik. Razmišljaš drugače, čutiš drugače. Mogoče mi je to pri gledališču najbolj všeč. Lahko si vse. Lahko si zdravnik, politik, cirkusant, lahko imaš čarobne moči, lahko si slab, dober, lahko ljubiš ali sovražiš. Zdi se mi, da v gledališču letim. To je prostor, kjer letim stran od svojih omejitev, se spoznavam in si nabiram moč. Pa naj mi še kdo reče, da česa ne zmorem. V gledališču zmorem vse.

Anastazija Leščak, 3. č

„Moje ime je Maxim! Vaša me ne zanimajo!“ Zato! Zaradi dveh stavkov, ki me spreminita, mi gledališče veliko pomeni. Lik, ki ga igram, znotraj mene ustvari novo osebnost in dimenzijo. Nedostopno je dostopno. Sramežljivo punco spremeni v ostro žensko.

Odkar vem zase, so bile nedelje rezervirane za Lutkovno gledališče Maribor. Tam se je začelo. Potem se je samo stopnjevalo. Nove predstave, nove izkušnje. Štirje dnevi v Beogradu, za tri dni rezerviranih festivalskih kart na ime Anastazija Leščak iz Slovenije. Občudovanje velikih umetnikov gledaliških desk. Njihovo ustvarjanje predstav, požrtvovalnost in magija, s katero postanem del njihove igre. Zbežim od stvarnosti. Ni več pomembno, kdo sem, kaj sem, katero srednjo šolo imam, kako se oblačim, nič ni pomembno! In to je bistvo! Na odru ali med publiko, takrat sem svobodna. Ne dajem pojasnil, ni potrebno, dajem svoje emocije in nekaj novega, nekaj, kar lahko dam samo v tistih prostorih. Dajem sebe, najiskrenejšo sebe. ●

Lutkovni krožnik

Ime je nastalo iz preigravanja besede krožek. In ker nismo želeli, da bi to bil čisto običajni krožek, smo ga poimenovali krožnik. Po letečih krožnikih.

Vsako leto odletimo v drugo lutkovno galaksijo. Raziskovat in spoznavat lutkovni medij. Člani posadke prihajajo in odhajajo, načelo delovanja pa vedno ostaja isto; spoznati vse vidike snovanja in izvedbe predstave. Lutke vedno izdelamo sami, besedilo predstave nastaja ob sprotnih improvizacijah, izbrana literarna predloga pa služi le kot podlaga za razmišljanje in raziskovanje.

Naj naštejemo samo nekaj naslovov preteklih uspešnic: Izpovedi Irine Kokounat, Don Kihot, Absurdofobija, Kostanj

posebne sorte, Urška. Z vsako izmed njih smo se uvrstili na Vizije, festival mladinske ustvarjalnosti, ki prikaže najboljše odrske domislice pretekle sezone.

Anton Zvonko Španbauer, 3. letnik

H krožniku hodim, ker me zanimajo tehnični vidiki predstav. Oblikovanje luči, zvoka, fotografija v nevsakdanjih okoliščinah ... Ugotovil sem, da zraven šole potrebuješ neko dejavnost, pri kateri raziskuješ stvari, ki te resnično zanimajo. Pri krožniku nikoli ne delamo

prezategnjeno, zato postanemo zares ustvarjalni.

Ana Bera, 4. letnik

H krožniku hodim zaradi dobre družbe in ustvarjalnega okolja ter zaradi spoznavanja lutk.

Luka Potočnik, 4. letnik

Lutke so preprosto sproščujoča dejavnost, ki dobro dene po napornem pouku. Ob izdelavi lutk izražam svojo kreativnost, uživam ob konstruktivnih pogovorih s soigralci in našim mentorjem.

Maja Sajko, 4. letnik

Na lutke hodim, ker mi je všeč, da je končni produkt – predstava vedno nekaj posebnega.

Monika Sajko, 2. letnik

Zaradi dobrega mentorja, prijateljskih odnosov, kreativnega dela. Zaradi lutk so torki moj najljubši del tedna.

Monika Goričan, 4. letnik

Na lutke hodim, ker rada ustvarjam, rada rišem. In pri lutkah je ta dimenzija likovno-

sti in oblike, ki jo dobi material, nadvse pomembna. Poleg tega pa je delo vedno zanimivo, vzdušje pa pozitivno.

Sebastjan Pregl, 2. letnik

Na lutke hodim, ker vsak človek potrebuje odmik iz realnosti v domišljijo; lutke so moja domišljija.

Patricija Šošter, 4. letnik

Pri krožniku vedno širimo obzorja, takšna in drugačna.

Maša Ahej, 4. letnik

Lutke = dobra družba. Naš mentor ima tako odštekane ideje, da preprosto moraš sodelovati, ker želiš videti, kako se bodo te nore ideje v predstavi realizirale.

Martina Breznik, 3. letnik

Na začetku šolskega leta sem iskala obšolsko dejavnost. In ker so mi bile v prejšnjih letih zelo všeč predstave lutkovnega krožnika, sem se odločila preizkusiti se pri njihovem soustvarjanju.

Angleški gledališki krožek

Laura Prosenak

Angleški gledališki krožek je v pretekli sezoni na oder postavil uspešnico z naslovom Skid Marks.

Ali se vam kdaj zdi, da nekatere stvari bolje zvenijo v angleščini? Tudi nam se je, zato smo se odločili, da bomo »zagnali« angleški gledališki krožek.

Gledališka igra, ki smo jo uprizorili, nosi naslov Skid Marks. Sestavljena je iz na videz nepovezanih prizorov, ki pa imajo vsi skupno temo: avtomobili in vse, kar je z njimi

povezano (izpitna vožnja, težave z vozniškim dovoljenjem, vožnja s prijatelji in potovanje z družino).

Tako kot vsak končni izdelek je tudi naša predstava zahtevala veliko priprav in trdega dela. Vaje ob sedmih zjutraj pred poukom, ob sobotah, neskončno ponavljanje besedila, nešteto priprav in iskanje popolnih pozicij na odru.

Na koncu je ves trud, ob vsaki uprizoritvi znova, poplačan. Če ne zaradi drugega, pa zaradi tistega ščemečega občutka v trebuhu, ko se publika smeji, ploska in uživa ob predstavi, in naenkrat sploh ne razmišljaš več o tem, koliko časa in truda si vložil v to. Misliš samo še na to, kako dobro se je vse izšlo. ●

Filmarji

Nika Mikulič Vernik

Ja, to smo tisti, ki skačemo okoli s kamerami in fotoaparati takoj, ko se na šoli premakne kaj drugega kot riba (mimogrede, imenuje se Sanka), kolona za malico ali snažilkin voziček (te stvari so stalnica, čemu bi to snemali?).

In mi smo tudi tisti, ki se najmanj enkrat na leto odločimo, da bomo zatežili celemu razredu, da bodo statisti v našem igranem filmu.

Smo tudi tisti, ki se poleg pevskega zbora udeležimo priprav. Ampak ne zdaj zavijati z očmi, češ, za kaj pa vendar vi potrebujete priprave. Tam se trdo dela. In to res trdo, v dveh dneh namreč napišemo cel scenarij (jaja, kar poskusi!).

In potem en dan manj-kamo v šoli. Sliši se mega in zakon, oh in sploh, in v bistvu tako tudi je! A po celim dnevu postavljanja kadrov, ponavljanja istih scen, smejanja do 6packov, osvetljevanja predmetov, iskanja pozabljenih, nujno potrebnih predmetov, vsesplošne zmede, si tisti prosti dan pošteno zaslužimo.

S posnetki pa je po tem toliko dela, da enostavno ne moremo vsega zmontirati drugače, kot da spet malce izostajamo od pouka. Ampak res minimalno, kolikor se le da. ☺ In če se vam to zdi pretiran privilegij, naj omenim, da se marsikdaj tudi več dni zaporedoma domov vračamo okrog 22. ure.

Po vsem tem lahko sklepate, da je šolski radio za nas pravzaprav že nekakšen drugi domek. Vsi, ki ste ga po kakršnemkoli naključju že kdaj obiskali, ste zagotovo opazili, da smo si ga preuredili v daleč najbolj udobno sobico na šoli. Glede na ure in ure, ki jih presedimo pred tistimi računalniki, si to nekako zaslužimo.

Ves trud, utrujenost, lakota, naveličanost in obup pa sta poplačana, ko dobimo pozitivne odzive profesorjev, sošolcev in strokovnih žirij na natečajih. Tako prvi letniki že skoraj tradicionalno zasedajo 1. mesta na državnem tekmovanju Slovenščina ima dolg jezik, odlične rezultate pa dosegamo tudi na Videomaniji. To je največji festival mladih filmarjev v Sloveniji in že uvrstitev med prvih deset je prava čast! Ko pa vidiš svoj film, svoje ime, sebe na velikem platnu v mariborskem Udarniku ali ljubljanskem Dvoru, takrat ni več dileme; to je nekaj, kar želim delati vse življenje! ●

Črt Petan

Randomness

Povezava med dvema besedama: ena vzeta ali dve, ne tri, odvisno, kaj mislite vi. Poraz enega med dvema ni nikoli lepa zadeva, torej izbiraj previdno, ljubi resnično. Do takrat si prost kot bela in to resnica je, ne pravica. Besede skozi čas drviyo. Ko se naberejo, se izlijejo in polijejo. Vse natančno načrtujemo, samo odvisno, ali je barvno ali črno-belo. In odvisno, če napolni skledo, da se še kaj izlije, polije. Poplava včasih razkrije, izbriše in vzame.

* * *

Odločamo se in vztrajamo, čeprav nam govorijo nasprotno. Besede zlomijo ter jih nato krepijo. Kažejo poti, ki so prave samo v njihovih očeh. Vendar njihove oči so njihove, ne moje, ne vaše. Včasih nekaj naredimo, ne da bi premislili. Ker je želja prelepa, da bi uporabili misli, da bi razumsko odločili, katero pot naj izberemo. Izberemo ne glede na posledice, ker se nočemo zavedati. Pravijo, premisli. Zakaj, če vem, čutim, kaj je kaj. Podzavestno se odločam, saj ne gledam vnaprej. Vid včasih vara, občutki nikoli. Izbiramo sami, vsaj moja polovica tako pravi. Zavedam se igre besed in ne podpiram slepega pogleda, ki nekatere vodi skozi svet. Ali si pripravljen videti goloto resnice in se odpraviti na višje nivoje?. Vsak zase ve, ali je neustrašen volk, ki se ne boji resnice. Vsak zase laže sebi in si prikriva resnico. Saj vsi vemo, da ta igra življenja sproti spreminja vidike vsakega posameznika. Zato nekateri sledijo kot ovce gospodarjem in se bojijo, da prišel bo volk in jim vzel zadnji up in energijo. Naj se bojijo, če pa celo življenje sledijo in od resnice bežijo. Odpirajmo svetove in galaksije, ker drugače vse prehitro mine. Poglej si v oči in videl boš, kdo si, zaozri se za sabo in boš videl, kdo sledi za tabo.

* * *

Nekateri se dvigamo s stvarmi, ki drugim ljudem niso razumljive. Nekateri so zadovoljni s črno-belo, vsak dan podobno zadevo. Vemo, da ima vsaka akcija reakcijo. Razumem stvari, ki se mi prikazujejo pred očmi, samo ne strnim, ampak se na hitro združim z njimi in spet odletim po nagrado. Dvigujemo se za zabavo. Povezava drvi iz ljudi v ljudi, v možganih iskrica pada, napada. A je to še vedno ena velika igra? Včasih se izgubim. V svoji glavi poznam preveč ljudi. To ne pomeni, da smo nori, smo prisebni, vendar samo zase, samo tisti trenutek. Odločamo z vidika sistematičnega načrta, ki na nobeni strani ni mejna črta. Omejitve tukaj ni, vsaj za nas je ni. Ostanite vi pri meji in čakajte, ne pobarvajate si oči, življenja in stvari, če sami mislite, da niste vredni takih stvari. Jaz bom barval vse stvari, ker konec koncev samo enkrat se živi.

Igra življenja

Sebičnost. To, kar nas žene, nas tudi ubija in upočasni. Kajti če človek ne zorje svoje njive, tudi sosedove ne bo. Vse, kar dandanes funkcionira, ubija. Na kratko: vse to, kar je okrog nas, je samo šala. Kaj dejansko vidimo, slišimo, delamo, ustvarjamo in uničujemo? Ali je vse to že napisano na listinah, ki so jih videle oči samo ene osebe ali peščice previdno izbranih ljudi, ki so v današnjem času že pozabljeni globoko pod skorjo zemlje? Kaj je cilj? Kaj je funkcija želje? Nihče ne ve stoprocentno, ampak vsi samo mislimo, da vemo, in s tem, ko to mislimo, morda tudi vemo, s tem, kar vemo, delamo, in na koncu umremo. Jaz poskušam razumeti, čeprav ubijam s sebičnimi dejanji. Prodiram v um, kajti um je moč, uganka, ki vsakemu da, kar ta hoče. Moč, stvar, osebo ... vidik, s katerim se držimo življenja. Lahko rečemo, da so to sanje, iluzija. Iluzija je vizualna, ne fizična, zato pa um proizvaja in pretvori iluzijo v fizično igro, ki jo igra vsak od nas – igro življenja.

Nejc Pačnik

Zakaj

Ko ležim sam na postelji, me veselje sprašuje, kaj mislim.
Kaj naj odgovorim? Odgovor že poznaš.
V nobeni špranji ni več skrivnosti, na kosteh ni več mesa, ne duše v srcu, ne misli o njej ...
Ni roke na rami, ni vode v reki, ni mene v sobi.
Kje sem? Še sam ne vem, kako naj ti povem, a ko te najdem, ti povem resnico življenja – ljubezen.

Ali veš

S kakšno barvo tvoj dih polzi po obrazu?
Sva kot Uran in Zemlja, skupaj-predaleč, preblizu-narazen.
Tišina je tista, ki prekine ljubezen.
Tvoje oči – glasba oceanov.
Rdeče ustnice kot kašmir in svila v mojih žilah.
S kolikšnimi svetovi se meri tiho zrenje v tvoje oči?
Si vedela?
Da je konec sveta lahko danes ali jutri, a možno, da je bil že včeraj.

Smrt je začetek novega življenja

Zdaj ubila si me še ti,
zabodla z zadnjimi močmi,
da temna kri je tvoje roke oblila in delček moje duše v tvoje srce vlila,
ko sem na tvojih ramenih umiral.
Zadnje besede so bile, ljubim ... te ...

Neslovesen pokop, ta bel obraz se v krsti skriva daleč proč
od tega sveta in njegovih ljubezni.

Niti na moj zadnji dan nisi prišla,
Niti kaplje potočila.

V mrzli zemlji sem ležal in naenkrat živ postal.
Nisem več čutil starih bolečin, samo nove moči.

Iz oči v oči sva se spogledala in solze so se ti ulile iz tolmunov
Mislila si, da si me ubila ... ampak si me le ponovno rodila.

Timotej Kresnik

P esništvo? Nikoli nisem gledal nase kot na pesnika, jaz sem samo človek, ki cel dan preobrača misli in rime v svoji glavi. Vse, kar mi je preostalo, je, da sem jih zapisal.

DEPRESIJA

TEMA SE TE OVIJA
KOT PLAŠČ
KI ZADRŽUJE ŽALOST
IN SREČE NOTER NE SPUŠČA
ZADRŽUJE MRAZ KI
ZALEDENI TVOJE SOLZE
NAMESTO DA BI JIH TOPLOTA
PRIJATELJEVE ROKE
POSUŠILA
POBEGNITI IZ PEKLENSKE JAME
JE NEMOGOČE
SPREMENI SE V NESKONČNI LABIRINT
VEČNEGA JOKANJA
HODIŠ PO HODNIKI NA KATERIH JE ŽE
TVOJ PODPIS
ZAKAJ ŠE VEDNO TU TIČIŠ
TVOJA DUŠA TRPI IN KAZNUJE TELO
HREPENIŠ PO IZHODU A GA NE IŠČEŠ
ZA VEDNO SI IZGUBLJENA

KOZMIČNA ŠOLA

PRIŠEL SI V KOZMIČNO ŠOLO
KJER ODPIRAMO SVOJO ZAVEST
NESKONČNEMU SANJARJENJU
JADRAMO NA OBLAKU IZ PTIC
IN NIČ NAS NE MORE PRIZEMLJITI
ZVEZDE NAM PLEŠEJO OKOLI GLAV
IN NAM POJEJO O

LEPOTI

LJUBEZNI

STRASTI

KI JO LAHKO OBČUTIŠ LE ČE SE VPIŠEŠ

V KOZMIČNO ŠOLO

TUKAJ IMA VSE POMEN

KI NE POMENI NIČ

UBEG

ŽE OD NEKDAJ TU NOTRI TIČIM
GLEDAM SKOZI LUKNJI DVE
NA KATERIH JE NASLIKANA MOJA DUŠA
Z NJIMA VIDIM VEN
KJER VSE LEPO JE
A NIKAKOR NE MOREM TJA PRITI
NIKAKOR ODITI
ZMERAJ TU NOTRI MORAM BITI
RAD BI ŠEL VISOKO
VIŠE VIŠE
DO STREHE NAJVIŠJE HIŠE
KJER ME TLA BODO REŠILA
IN ME KONČNO VEN IZPUSTILA

Brati? Zakaj že?

Alenka Ajd Bratkovič

Zato, ker branje izjemno pozitivno vpliva na zbranost in domišljijo, ker je mati učenja in osnova za razmišljanje – predvsem moraš veliko prebrati, da imaš glavo napolnjeno z zgodbami, liki, idejami ... da jih lahko povezuješ in primerjaš z resničnostjo. Branje je tudi osnova za pisanje.

Je pa branje veliko več kot to. Znanstvene študije so pokazale, da branje v možganih, ne glede na starost, sproža procese, kakršnih nebralci ne morejo doživeti.

Branje poezije, recimo, pri ljudeh pozitivno vpliva na tiste dele možganov, ki so povezani s pomnjenjem in sprožajo samorefleksijo. Bralci proze pa so preverjeno, čeprav jih zaradi osamljene narave tega početja včasih označujejo za nedružabne, boljši prijatelji od tistih, ki ne berejo. Poleg krepitev tistega dela možganov, ki se ukvarja z razumevanjem jezika, so zaradi pogostega vživljanja v literarne like sposobnejši vživljanja v čustva drugih. Bralci proze so sposobni razumeti ozadje in motivacijo likov, ki jih ženejo v določena dejanja, pa tudi njihova občutja, zaradi česar z liki ustvarijo nekakšen odnos, precej podoben odnosu z resničnimi osebami. Ko odložijo knjigo, pa so opremljeni za resničen odnos, prijateljstvo in ljubezen.

Seveda govorimo o literarni, ne popularni prozi, saj so pri prvi tako liki kot njihovi problemi bistveno kompleksnejši.

Proza tako ni zgolj simulator družabne izkušnje, ampak družabna izkušnja sama, njeno branje pa rekonfigurira možganska omrežja vsaj za nekaj dni.

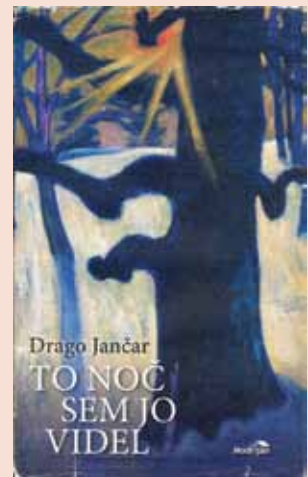
Pravijo, da kdor bere, živi tisoč življenj, medtem ko tisti, ki ne, samo enega. Učinek branja je dolgoročen in se z vsako novo knjigo multiplicira, zato vas vabim, da poiščete svojo naslednjo najljubšo knjigo. Zdaj! ☺

»Odločitve padejo v nekaj sekundah, preostali čas pa zanje plačuješ.«

Samotnost praštevil je rahločutna zgodba o odraščanju dečka in deklice. Na Alicinem telesu pusti posledice huda nesreča. Mattia bremeni

krivda, ker je pustil svojo duševno zaostalo dvojčico samo v parku in je niso nikoli več našli. Boleči izkušnji ju zaznamujeta za vselej. V šoli sta oba izrinjena iz družbe, podobno sta osamljena kot praštevila. A prav to ju zbliža.

Mattia je med študijem izvedel, da v množici praštevil, ki jih je občudoval, obstajajo tudi taka, ki se skoraj stikajo, pa vendar ne dovolj (praštevilski dvojčki), med njimi je vedno eno parno število, npr. 11 in 13, ali pa 17 in 19 ... Verjel je, da je tako tudi z njim in Alico, več let sta si bila zelo blizu, pa vendar se je spraševal, ali bo ta bližina dovolj, da bi se kdaj tudi zares zbližala. Prvenec mladega italijanskega fizika je navdušil domače bralce in prejel tudi nagrado strokovne javnosti.

»Nihče ne ceni ljudi, ki so hoteli samo živeti.«

To je roman o nekaj letih življenja in skrivnostnem izginotju Veronike Zarnik, mlade ženske iz ljubljanske meščanske družbe, ki jo je vase potegnil vrtinec nemirne zgodovine. Pet oseb pripoveduje o njej, pa vsaka od njih tudi o sebi in razburkanem slovenskem času pred drugo svetovno vojno in med njo. O času, ki je kot moloh gotal ne samo tako ali drugače prepričane udeležence zgodovinskih dogodkov, ampak tudi ljudi, ki so živeli na robu burnega dogajanja, ki ga niso niti dobro razumeli – hoteli so samo živeti. Toda »samo« živeti je bila iluzija, bil je čas, ko se tudi v na videz varnem in idiličnem zavetju neke graščine na Gorenjskem ni bilo mogoče izogniti drvečemu vlaku nasilja. ●

*Kdaj veš, da si prebral dobro knjigo?
Takrat, ko o njej razmišljaš še nekaj dni.*

Čveka | Konvencija japonske kulture MAKKON - dan za vse »čudne« ljudi, ki obožujemo japonsko kulturo!

Katja Stojnšek

Jaz, navdušena oboževalka Japonske, se oglašam pri naši najdražji Čveki, da vam začvekam, kaj se je dogajalo 14. 12. 2014 na topel, oblačen decembrski dan. Dogajal se je Makkon. Makkon je enodnevni festival japonske kulture. A preden vam začvekam o dogodku, bi vas najprej rada razsvetlila o bogati japonski kulturi.

Najverjetneje ste že slišali o neustrašnih bojevniki – samurajih, ali mnogih bojevnikiških veščinah kot so karate, judo, aikido, kendo ... Da ne govorim o črno oblečenih nindžah, ki so obvladali nindžutsu. Zagotovo ste že slišali za jed suši in prav prepričana sem, da veste (vsaj približno), kaj je to

origami. Zdaj, ko ste se spomnili na te stvari, ste prav gotovo spoznali, da vam japonska kultura ni tako neznana, kot ste na začetku mislili.

In zdaj, dijaki in dijakinje, vam predstavljam glavno temo Makkona. To so anime in manga. Ne buljite tako! Spomnite se na svoje otroštvo, malce pobr-

skajte po spominu, na ure, ki ste jih preživeli ob gledanju risank. Risanke kot so Dragon ball Z, Pokemon, Digimon, YU-GI-OH ... se zdaj spomnite? Mogoče se takrat niste zavedali, a te risanke so japonske in imajo posebno ime: anime. Velika večina nas je zvesto spremljalo dogodivščine naših najljubših junakov in nanje

imamo zares lep spomin. A ne mislite zdaj, da so vsi animeji za otroke. Sploh ne. Animeji, ki jih mi, oboževalci, spremljamo, so namenjeni nam, najstnikom ter odraslim. So kot normalne serije, le da so narisane. Obravnavajo vse teme, od akcije do znanstvene fantastike. Obstajajo pa tudi stripi – mange. Te se razlikujejo od običajnih stripov. Ne le zaradi vsebine, ampak tudi zaradi načina branja, kajti mango moraš brati od desne proti levi, od zgoraj navzdol. Seveda je na začetku precej težko, a se resnično hitro navadiš.

Nazaj k Makkonu. Makkon se izvaja vsako leto. In vsako leto je večji ter boljši. Pretekla leta sicer ni bilo toliko zanimanja, kar se je poznalo pri organizaciji ter izvajanju. A ta problem se ne pojavlja več. Prostori festivala so pokali po šivih, organizacija je bila zelo kvalitetna, program pa poln in zanimiv. Po programu so predstavljali veliko stvari, na primer

mečevanje s katano, razvijanje video iger na Japonskem, izvajali so se tudi anime kvizi. A prav zunaj teh prostorov se je dogajalo še toliko več. Lahko si okušal suši, izdeloval origame, igral konzolne igre, se razgledoval ali kupoval različne animeje, mange, posterje ali figure. Lahko pa si se preprosto usedel v maid cafe (kavarno) ter pustil, da prisrčne maidice in butlerji (natakari-ce in natakariji, ki so si prav za dogodek sešili posebne obleke) sprejmejo naročilo. Na razpolago pa je bil tudi tih kotiček, kjer si lahko v miru prelistal kakšno mango ali revijo z anime vsebino. Vrhunec tega (pre)kratkega

dneva je bil cosplay tekmovanje. Cosplay je kostum, v katerega se oboževalec preobleče. Cilj je, da čim bolj poskuša zadeti lik, za katerega se je odločil, da se bo vanj spremenil. Seveda so boljši in slabši cosplayji, a čisto vsi, ki so se potrudili in naredili nekaj, so si zaslužili spoštovanje, kajti precej težko je izdelati soliden kostum.

Tako se je torej končal ta dan. Naslednje leto bomo z našo gručo oboževalcev znova odšli v Ljubljano, in mogoče se nam bo pridružil še kakšen na novo prebujen oboževalec. Biti član te čudne skupnosti ni težko. Kajti kljub temu da smo vsi različni, imamo skupno strast. To je neverjetna japonska kultura. Morda se vam zdi smešno, da nas privlačijo takšne »čudne« zadeve. A prav te čudne zadeve nam prinašajo veselje in tega veselja je bilo na tem kratkem festivalu toliko, da si ga je skoraj težko predstavljati.

Arigato ありがとう ●

Dijaška sekcija **soorganizirala Kornfest**, festival za razvoj in promocijo lutkovne kulture

Nika Mikulič Vernik

Nisi pravi Bistričan, če ne poznaš Kornfesta. Če si po naključju eden tistih, ki ga ne poznaš, in si zdajle v mislih nakopičil nekaj besed v stilu »tri pisane marjetice«, te lahko razveselim! Si na pravem mestu, da v nekaj stavkih izveš »svašta« o tem lokalnem festivalu.

Dalo bi se reči, da je Kornfest že prav tradicionalen vsakoletni festival. Primarno je bil name-

njen lutkovnim predstavam, ki so seveda še zmeraj osrednja programska vsebina festivala. Letos je k organizaciji dogodka pristopila tudi Dijaška sekcija Kluba študentov Slovenska Bistrica in programu priključila naše srednješolske Umetnije.

V četrtek, 13. novembra, smo slavnostno odprli festival z razstavo najboljših likovnih izdelkov ter fotografij, ki so prispeli na natečaj Ume-

tnije. Po dveh glasbenih točkah (Lara Gril in Jure Pak) in pogostitvi smo se lahko globoko zamislili ob senčno-lutkovni predstavi lutkarjev z avstrijske Koroške. V petek so se od petih popoldne zvrstile kar tri lutkovne predstave, dve otroški in ena odrasla. S tem rekordom pa je pometla sobota, ko je bilo predstav celo pet! Opoldne je Koruzno zrno pripravilo lutkovne delavnice.

Sobotni večer je poskrbel tudi za ljubitelje dobre bistrške glasbe. Malo ska-ja Sindrom šoka in indie rocka Breskvic (The Peaches), pa je bil dobre volje čisto vsak Bistričan, ki je malo pretegnil svojo tazadnjo in se spravil pogledat, kaj delajo v Koruznem. ●

Toni Španbauer, **predsednik** dijaške sekcije

Jure Pak

Tokrat sem pogovarjal s Tonijem Španbauerjem, predsednikom dijaške sekcije. Ker je dijaška sekcija pomemben del našega izvešolskega življenja in smo dijaki z njo močno povezani, sem se odločil, da o tem, kako deluje dijaška sekcija, malo več povprašam kar Tonija.

Toni, pozdravljen. Najprej bi seveda rad izvedel, kako si sploh prišel na položaj, na katerem si sedaj?

V upravnem odboru sekcije KŠSB sem začel delovati v 1. letniku. Potem sem pa nekje na sredini 2. letnika prevzel mesto predsednika.

Je opravljanje funkcije predsednika težka?

Niti ne. Moja primarna naloga je, da zastopam želje vseh dijakov na področju kulture, športa in ostalih interesnih področij v Klubu študentov Slovenska Bistrica.

Povej nam malo na splošno o dijaški sekciji.

Dijaška sekcija KŠSB deluje pod okriljem Kluba študentov Slovenska Bistrica in je deljena na upravni odbor in člane. Upravni odbor poskuša ustreči željam in potrebam članov z raznoraznimi projekti in akcijami. Vsi člani pa so tudi deležni raznih ugodnosti. In kot sem že prej omenil, zastopamo želje dijakov na KŠSB.

Katere pomembne projekte pa ste že izpeljali, odkar si predsednik?

Filmski večer v bistriški kinodvorani, Battle of Bands vol. 1, UNO turnir ...

Mogoče veš, koliko članov ima Klub študentov Slovenska Bistrica?

Za klub študentov ne vem natanko. Vem pa, da ima sekcija okoli 400 članov.

Kako se v sekcijo lahko včlanijo novi dijaki?

Za dijake 1. letnikov je vsako leto pripravljena predstavitev dijaške sekcije in tam tudi dobijo pristopne izjave. Če se pa kdo želi včlaniti naknadno, lahko pristopno izjavo dobi na klubu med uradnimi urami.

Imate za skupnost kakšne velike načrte?

Trenutno se sekcija reorganizira in nismo tako aktivni, kot bi si želeli. Bomo pa zagotovo izvedli še kakšen odmevni dogodek.

Za konec pa nam zaupaj še svoje cilje in ambicije! ☺

Hmmm, kratkoročni cilj je, da uspešno zaključim šolanje na SŠSB. Ambicije pa se spreminjajo iz dneva v dan. ☺

Fazanijada

Lara Miklič

3. septembra 2014 je na šoli potekal sprejem prvih letnikov v dijaško skupnost ali tako imenovana fazanijada. Zaradi slabega vremena je potekala v telovadnici.

O b začetku smo bili prvi letniki napeti, saj nismo bili prepričani, kaj lahko pričakujemo. Najprej je imel govor predsednik dijaške skupnosti.

Takoj ko se je vse pričelo, smo se prvi letniki sprostili in prepustili toku iger.

Vsak razred je zapel svojo pesem. Vsak zase smo seveda trdili, da imamo največ »posluha«.

Potem je sledila štafeta s koruzo v ustih. Razredi smo bili pomešani po skupinah, kar je naredilo igro še bolj zanimivo. Najbolj je trpel tisti na koncu vrste, saj je bila do takrat koruza že prežeta s slino.

Sledilo je luščenje slinave koruze, ki je bila za nameček še sveža. Ekipa, ki je v štafeti izgubila, je vso koruzo na koncu tudi počistila.

Pred koncem je sledila še svečana prisega. Ta je vsebovala tudi člen, da lahko voditeljema po želji kupimo sendvič, ki ne sme biti vegi.

Za konec je imela govor še gospa ravnateljica.

O tem dogodku se je v naslednjih dneh med prvimi letniki najbolj razpravljalo. Mislim, da ga zlepa ne bomo pozabili. ●

Afrika ni samo črna celina!

Urška Pristovnik

Nekje v sredini novembra je našo šolo obiskala mlada pravnica Jana Dular.

Pa vendar, Jana Dular ni tista »prava« pravnica, s strogim profilom in usnjeno obleko, to je mlada 28-letna ženska, ki že štiri leta živi v Afriki in osrečuje srca Afričanov. Dijaki si nismo znali natančno predstavljati, kaj pričakovati od predavanja. Vendar moram priznati, da smo po koncu predavalnico vsi zapustili fascinirani, polni novega znanja o Afriki, ki je v medijih ocrnjeno predstavljena. Nekateri izmed nas smo hoteli še v istem trenutku odhite ti na prvi let v to čudovito deželo.

Sam pristop Jane je bil prijazen in sproščen. Vse nas je kupila s svojim nasmehom in prvim videom, ki nam ga je pokazala. Naredil ga je njen prijatelj. Prikazal je čudovito afriško pokrajino, prelepe afriške živali in pa skromne, nasmejane ljudi. Njeno potovanje v Afriko se je začelo pred štirimi leti, ko si je celino predstavljala tako kot mi: revno in v bedi. A kaj kmalu je ugotovila, da jo mediji večkrat predstavijo povsem napačno.

Sama se je v Afriko zaljubila. Ne dvomim

eni sami učitelji okoli 50 otrok. Predstavljajte si, učiti se v takem. Otroci si niti ne morejo privoščiti zvezkov, nalivnih peres ipd. Veliko jih v šolo hodi tudi le zaradi obroka, ki ga dobijo tam (po Janini zaslugi). Ker se Jani te razmere niso zdele normalne, je ustanovila svojo institucijo ELA. S prostovoljci gradijo šole in pomagajo ljudem. Skratka, resnično lepe stvari. Zato bi prosila vsakega, ki bere ta članek, da obišče spletno stran organizacije ELA, se odpove eni kavici in daruje evro ali dva in s tem nekomu v Afriki spremeni življenje. Kot sem že rekla, v teh predelih zaslužijo ljudje povprečno 3 evre na dan, zato si predstavljajte, kako lahko nekomu spremenite življenje že samo z enim darovanim evrom.

Vsak izmed nas, ki je tisti dan sedel tam in poslušal Jano Dular, lahko potrdi, da je poslušati takšno predavanje privilegij. ●

v to, saj sem sama po fotografijah in videih odkrila, da je ta celina resnično lepa. Že res, da v državah, kjer je bila ona (v Malaviju imajo ljudje povprečno plačo 30 evrov na mesec) ljudje niso bogati in živijo izključno od tistega, kar si sami pridelajo. So pa zato toliko bolj povezani in imajo precej večji stik z naravo, kot mi, ki živimo v razvitih državah. Hrana je skromna, vendar zdrava in naravna. Veliko se poje in pleše, komunicira, to so stvari, na katere smo mi, lutke medijev in tehnike, že zdavnaj pozabili. Za vedno so se mi v spomin vtisnili Masaji in pa njihovi plesi, petje, čudovita oblačila in zapestnice iz perlic, ki jih ne moreš dobiti v nobeni trgovini. Vsaj ne tako lepo izdelanih.

Problem, ki se je meni zdel resnično največji, je šolanje otrok. Šole, ki so izredno majhne, nekatere brez oken, imajo v učilnicah le klopi brez miz. V majhnih učilnicah pa ima pouk pri

Dijaška skupnost

Urška Pristovnik, predsednica dijaške skupnosti Srednje šole Slovenska Bistrica

Tudi v šolskem letu 2014/2015 na naši šoli aktivno deluje dijaška skupnost.

To je skupnost dijakov naše šole. Sestan-
kov se udeležujejo predstavniki razre-
dov. Letos sem odgovornost predsedni-
ce prevzela Urška Pristovnik, podpredsednica je
Alja Kvas, tajnica pa Tina Zovkič.

Pod mentorstvom Alenke Ajd Bratkovič
predsedstvo dijaške skupnosti zbira pobude,
predloge, kritike, ki jih posredujemo ravnateljici.
Letos smo na pobudo dijakov organizirali kar
nekaj predavanj. Na željo dijaške skupnosti je
šola organizirala predavanje Jane Dular, ki nam
je predstavila življenje v Afriki.

Skupaj smo predlagali nekaj sprememb,
povezanih z malico, jedilnico, okolico šole ...
Na stojnicah na trgu v Slovenski Bistrici smo

dva dni zapored delili kekse, kemične svinčnike,
žogice in množično pozivali ljudi na naš tradici-
onalni božično-novoletni koncert, ki smo ga iz-
redno uspešno pripravili dijaki s pomočjo naših
mentorjev.

Predstavniki naše skupnosti redno sode-
lujemo izven Slovenske Bistrice. Aktivni smo v
Dijaški skupnosti Maribor, s katero bomo po-
magali izvesti humanitarni koncert z Vladom
Kreslinom, pa tudi v Ljubljani na sejah Dijaške
organizacije Slovenije smo redno prisotni.

Naš cilj, da se dijaki na šoli počutijo odlič-
no, je v preteklem letu uspel in za to se bomo
trudili še naprej. ●

Zlato iz logike prejme ... Anže Kac!

Katja Stojnšek

Cenjeni gospodič Kac, v uredništvu Čveke smo se odločili, da bomo naredili prispevek o tvojem dosežku – zlatem priznanju na področju logike. Moram začevati, da sem presenečena. Redko se zgodi, da dijak 1. letnika tako hitro in uspešno začenja tako visoko. Resnično ti čestitam. Zdaj pa prišepni.

Kako ti je uspelo?

Iskreno? Še sam ne vem. To je bilo tekmovanje iz logike, zato se nanj nismo preveč pripravljali. Vse je bilo na kocki, odvisno od tvojih zmožnosti razumevanja in razmišljanja. Nočem se hvaliti, priznam, da so mi naloge delale nemalo težav. Na točno to pa ciljajo ... Spodbujajo in ženejo nas do limite, kjer še lahko pokažemo svoje sposobnosti.

Torej, kaj ti ta dosežek sploh pomeni?

Vsak dosežek je nekakšna nagrada, pohvala, ki nas usmerja in opominja, da smo na pravi poti. Ali je to podeljeno priznanje, zaslužena ocena, nova izkušnja, premagan strah ali osebni cilj, ni pomembno. Pomemben je toliko, kolikor ga sam ceniš. Osebnost se mu le nasmehnem in se napotim proti novim izzi-

vom. Nisem namreč oseba, ki bi počivala na lovorikah.

So po tvojem mnenju ti dosežki dovolj dobro cenjeni?

Uff ... Mislim, da so solidno cenjeni. Dobijo vso pozornost, ki si jo zaslužijo. Nikakor ne pričakujem pretirane hvale, čestitk ipd. Kot sem povedal že prej, dosežek skromno proslavimo in se premaknemo naprej. Navsezadnje obstaja ogromno drugih, pomembnejših dosežkov, ki si zaslužijo več pozornosti.

Kakšni dosežki torej po tvojem mnenju potrebujejo več pozornosti?

Več pozornosti potrebujejo vsi neobičajni dosežki. Vsi, ki vzbujajo pozornost in zanimajo publiko. Viralnost osebnih priznanj me ne zanima.

Res lepo razmišljanje ... To leto obiskuješ 1. letnik gimnazije. Najverjetneje si že v osnovni šoli prejemal različna priznanja. Kakšna se ti zdi razlika med osnovnošolskimi in srednješolskimi tekmovanji?

Da, tudi med šolanjem v osnovni šoli sem nabiral izku-

šnje na takšnih tekmovanjih, pobral nekaj srebrnih priznanj, a to je moje prvo zlato.

Večje razlike med šolama pa nisem opazil. Pričakovana je seveda precejšnja razlika v težavnosti, ki pa na samem tekmovanju ni preveč opazna. Glede organiziranosti tekmovanj pa so ta na enaki ravni. Samo tekmovanje torej ni bilo nič novega, nič takega, na kar ne bi bil pripravljen.

Ali morda stremiš k nadaljnjim uspehom na tovrstnih tekmovanjih?

Seveda. Vedno imamo možnost izboljšati se. Tako rastemo, se razvijamo. Zastavljanje vedno novih ciljev je pomembno – tako v življenju nekaj dosežemo. Ta uspeh bom poskušal ponoviti in preseči. Točnih ciljev sicer nimam postavljenih, a se bom trudil dosegati pričakovano.

**Veliko sreče na tvoji poti.
Hvala za intervju! ●**

Ženeva in Cern

Anja Maticič

V večernih urah smo se 23. oktobra 2014 dijaki odpravili na potovanje proti Ženevi in Cernu.

V Trbovljah so se nam pridružili še dijaki tamkajšnje gimnazije, tako da nas je na koncu bilo za en velik avtobus. Na poti proti Ženevi in Cernu smo se peljali skozi Italijo, Francijo in Švico.

Najprej smo si ogledali mesto Ženevo, ki leži v Švici ob Ženevskem jezeru. Najbolj prepoznavna stvar v Ženevi je vodomet, ki je najvišji v Evro-

pi. V mestu smo imeli tudi nekaj prostega časa za sprehod po mestu, pohod po trgovinah in kosilo. Zvečer smo se namestili v hotelu Apart city annemase centre pays de Geneve, ki se nahaja v Franciji. Po namestitvi v hotelu smo imeli še nekaj prostega časa, ki smo ga lahko izkoristili tudi za sprehod po mestu. Naslednje jutro smo imeli zajtrk, nato smo pospra-

vili prtljago in se z avtobusom odpravili v Cern. Tam smo si ogledali pospeševalnik delcev, natančneje projekt Atlas, o katerem smo si pogledali tudi kratek film. Po dolgem ogledu smo se odpeljali proti domu in se 26. oktobra v zgodnjih jutranjih urah vrnili v Slovenijo.

Potovanje je bilo nepozabno, videli in izvedeli smo veliko novega in zanimivega.

Predavanje dr. Dušana Petrača

Nika Mikulič Vernik

V sredo, 15. 10. 2014, je Srednjo šolo Slovenška Bistrica obiskal dr. Dušan Petrač, znanstvenik svetovnega kova. Predavanja smo se udeležili dijaki tretjih letnikov, dijaki, ki obiskujejo izbirni pouk fizike, in člani astronomskega, fizikalnega ter kemijskega krožka.

Ljudje, ki poznajo življenjsko zgodbo dr. Dušana Petrača, bi lahko pomislili, da je rojen pod srečno zvezdo. S tem ne mislim samo izjemnega naključja, ko je na ogledu taborišča Dachau spoznal prof. Saxona, kar mu je odprlo vrata v Ameriko. Gospod je namreč izjemno nadarjen fizik (predvsem ga zanimajo ekstremne razmere v vesolju), kar mu najverjetneje zavida velika večina dijakov.

V Los Angelesu je doktoriral iz fizike, leta 1973 prejel

priznanje za odlična predavanja na univerzitetnem oddelku in dobil štipendijo znanstvene akademije za raziskave po lastni izbiri. A to še ni vse, še isto leto se je zaposlil pri JPL (Jet Propulsion Laboratory), leta 1977 pa je postal višji znanstveni svetnik v NASI.

K nam je prišel z namenom, da nam predstavi nekaj utrinkov iz svojega življenja in dela. Ampak res samo nekaj, saj je tudi po dveurnem predavanju še zmeraj ostalo mnogo zgodbic, s katerimi nas bi z veseljem zabaval do poznih večernih ur. Čeprav marsikdo, ki ni ravno poznavalec tega področja, še ni slišal zanj, nas je vse že po prvih nekaj minutah preplavilo močno spoštovanje. Res se ne zgodi velikokrat, da tišino nabito polne predavalnice zmoti le šolski

zvonec. Od breztežnostnega laboratorija, prek vesoljskega taksija pa do ključnih izračunov pri izstrelitvah umetnih satelitov, ob vsem tem smo kar zijali (kakor so zijali profesorji nad našo umirjenostjo). Če pa se je komu med predavanjem porodilo še kakšno vprašanje, mu je gospod Petrač nanj, z nič manj entuziazma, na dolgo in široko odgovoril tudi po koncu predstavitve.

Tako nam je dr. Petrač, častni meščan Los Angelesa, človek, ki je NASI postavljал pogoje, pod katerimi želi delati, in prvi slovenski kandidat za polet v vesolje, predstavil, kaj vse lahko dosežeš v življenju z veliko znanja in kančkom sreče. Sumimo, da so nam ga profesorji namerno podtaknili kot motivacijo za učenje. ☺

Verižna reakcija ekipe Divjih kemikov

V lanskem šolskem letu smo se prijavili na znanstveno tekmovanje Verižna reakcija.

Ekipi Divji kemiki so pomagali člani kemijskega krožka, predvsem Jernej Jelenko in Timotej Sajko. Naloga srednješolskih ekip je bila, da izdelamo napravo, ki bo vključevala najmanj deset povezanih korakov, med katerimi bodo vsaj tri kemijske reakcije. Od ideje do načrtovanja in izvedbe je bila dolga in zanimiva pot. Za sprožitev naprave je bila potrebna svetloba, ki je s pomočjo fotocelice zagнала propeler in ustvarila piš, ki se je ujel v jadro ladjice, ta je podrla domine ...

Vključena je bila tudi reakcija mentos bonbonov in kokakole, nastanek rumene oborine iz brezbarvnih raztopin, raztapljanje aluminijaste folije s kislino in izpis »badass science« z nevidno pisavo.

Ni nam bilo težko določen del ponavljati in izboljševati tako dolgo, da smo posneli video z neprekinjenim delovanjem naprave. Ker slika pove veliko več kot zgornji opis, si lahko ogledate video posnetek.

Na spletni strani www.chemgeneration.com/si/chainreaction/voting/ so dostopni vsi video posnetki vseh srednješolskih ekip, med njimi tudi ekipe Srednje šole Slovenska Bistrica. Uživajte v ogledu. ●

Divji kemiki: Domen Godec, Kristijan Kresnik, Ana Markez, Sebastjan Skrbinšek, Tjaša Tišler z mentorico mag. Damijano Gregorič

Mednarodno leto **kristalografije**

Amadeja Kangler, Melanie Jožić, Katja Šlamberger in Gala Trajković

Leto 2014 je Ban Ki-moon, generalni sekretar OZN, skupaj z Irino Bokovo, direktorico UNESCO, razglasil za mednarodno leto kristalografije.

Kristalografija je veda o atomski zgradbi snovi, ki se ukvarja s simetrijo kristalov. Simetrija pa ni le lastnost kristalov. V naravi jo lahko opazimo povsod – od snežinke do človeškega obraza.

Kristali že od nekdaj privlačijo vse ljudi, predvsem nežnejši spol. Ko pomislimo nanje, si predstavljamo diamante in ostale drage kamne, vendar so kristali mnogo več kot to.

Kristale lahko najdemo povsod v naravi in vsakdanjem

življenju. Na primer sladkor, led in zrna kuhinjske soli. Nas je k sodelovanju pri tem projektu pritegnila predvsem lepota kristalov, njihova simetrična oblika in njihova različna obarvanost.

Za prav vsak mineral sta značilna določena kemijska sestava in kristalna zgradba. Potem pa so tu še okolja, v katerih nastajajo, in prav kristali in njihova oblika so neposreden dokaz o razmerah, v katerih so nastali. To pomeni, da lahko na osnovi kristalnih oblik spozna-

mo, kakšne so bile v geološki zgodovini razmere na območju, kjer je danes sončna stran Alp.

Zaradi vsega naštetega smo se na Srednji šoli Slovenska Bistrica odločili, da sodelujemo v Globalnem eksperimentu 2014. Globalni eksperiment organizira The Royal Society of Chemistry in traja vse šolsko leto 2014/2015. V okviru Globalnega eksperimenta smo si zastavili vprašanje, kakšni so najboljši pogoji za rast največjih kristalov.

Pri »vzgajanju kristalov« smo sodelovali dijaki 1. in 2. letnikov, ki nam kemija ne predstavlja le »nujno zlo«, ampak se z njo radi ukvarjamo tudi v prostem času. Vsako sredino jutro ali četrtek popoldne smo preživeli v kemijskem laboratoriju in iz petih različnih snovi z dodatkom vode pripravljali nasičene raztopine pri 70°C. Pri ohlajanju raztopin so se na leseni trski in na stenah čaš izločili kristali. Po

enem tednu smo posamezne kristalčke natančno proučevali pod lupo, tako da smo jim določili velikost in obliko. Rezultate meritev in opazovanj smo si sproti zapisovali. Svoje ugotovitve in podatke bomo objavili na spletu, tako da jih bomo lahko primerjali z rezultati drugih srednjih šol po svetu, ki so se tudi vključile v eksperiment.

Sam projekt nam je omogočil vpogled v rast kristalov.

Sprva smo mislili, da bo zelo zapleteno, a smo ugotovili, da smo se ob pridobivanju eksperimentalnih spretnosti na koncu tudi zabavali. Za zdaj nam je uspelo ustvariti kar precej velike in lepe kristale iz različnih soli pri različnih temperaturah.

Rezultati dela so zelo dobri in naš trud ter zgodnje vstajanje sta zagotovo poplačana.

Vabljeni k ogledu! ●

Maturantski izlet 2014

Lara Gril

Oh ja, in že je tukaj, četrti letnik. Zdi se mi, da so leta srednje šole mimo zdrvela kot najhitrejša formula na svetu. Sploh ne morem več dohajati časa, ker se mi zdi, da me iz meseca v mesec nekako pretenta in me bliskovito odpelje skozi dogodke, ki se nam dogajajo.

Iz leta v leto se ljudje spreminjajo in v srednji šoli je to najhitreje opaziti, čeprav se sam sebi zdiš vedno isti. A ko pogledaš zadnjo skupinsko razredno sliko in jo primerjaš s sliko sebe v 1. letniku, ti oči zagotovo izstopijo za vsaj slab centimeter. Četrti letnik nas je zelo gladko vpeljal v maturantski izlet, ki se nam je začel »dogajati« že v zadnjem tednu poletnih počitnic. Takrat smo se začeli zavedati, da smo na začetku konca našega potovanja po »najintenzivnejšem odraščanju«.

Seveda nam je »nabijalo adrenalin«, ko smo se s kovčki in torbami nabasanim avtobusom odpeljali izpred šole. Pred nami je eden izmed najzabavnejših tednov v našem življenju! Pa še to, da te ob zabavi spremljajo najboljši kolegi, tako imenovani sošolci, je zakon. ☺

Krenili smo proti Črni gori, ki je znana po najboljših zabavah, sproščenih ljudeh in sončnih dnevih. Vožnja je bila dolga, a v dobri družbi še

najdaljša pot mine hitro. Bili smo polni energije in v pričakovanju.

V času kosila smo prispeli v naše »party mesto« Sutomore, ki je že na prvi pogled povedalo, da se bodo tukaj odvijale divje zabave. Ob plaži so se drug ob drugem zvrstili kafiči,

bari in klubi, v katerih smo zvečer začeli in pozno ponoči končevali zabave, ki so se po večini nadaljevale v hotelskih sobah in tudi na hodnikih. ☺ Seveda so nam vsake toliko načrte prekržali profesorji, ki so poskušali ustaviti na trenutke podivjane dijake, ki so se hitro spremenili v prijazne mucke, ki ne počnejo ničesar neprimerne, ko so v bližini naši »varnostniki profesorji«. Vsak dan je bil po svoje poseben. Prvi dan se mi je zgodila velika krivica, saj sem že ob desetih zvečer spala v hotelu z visoko vročino, ki mi je prekržala načrte. Kopica tablet in špric za grlo so mi pomagali, da sem se naslednji dan nekako postavila na noge. Sošolci in sosošolci so prvi dan seveda raziskovali mesto in klube pa tudi obalo. Naslednje dni smo že vedeli, kje je najboljša glasba in kje prodajajo najboljše »brezalkoholne pijače«. Tja smo redno zahajali naslednje dni, nek večer pa smo se odpeljali v Budvo, ki je središče vseh zabav Črne gore. Ker pa so ga prve dni nekateri od nas »biksali«, smo dobili policijsko uro, kar je pomenilo: ob DVEH

vsi na TEM IN TEM MESTU! V nasprotnem primeru sledijo sankcije! Zato, dijaki nižjih letnikov, vam polagam na srce: ne ga preveč »srat« oziroma držite se dogovorov prvih dni, saj boste lahko maturanca le tako zajeli z veliko žlico! ☺ V vseh pogledih je bilo božansko in nepozabno, saj maturanca doživiš le enkrat, zato se za vedno vtisne v spomin! ●

Danska od blizu 2014

Nika Mikulič Vernik

Šola se še niti ni dobro začela, pa sva jo z Veroniko mahnili spoznavat nove kraje, ljudi in kulturo z Društvom slovensko-danskega prijateljstva.

Čakala nas je dolga pot z avtobusom in zelo priporočljivo bi bilo vsaj nekaj časa prespati, seveda pa je vsem jasno, da skupina mladih tik pred pustolovščino ne more nadzirati vseh hormonov veselja. Tako smo se še pred nočjo med seboj večinoma spoznali (kar niti ni bilo lahko, avtobus je bil nabito poln!).

Danska je resda daleč, avtobus je precej počasen, a nam nikakor ni bilo dolgčas! Morali smo namreč pripraviti točke, s katerimi smo vrstnikom predstavili našo malo državico. In kako to storiti bolje kot s tradicionalno slovensko pesmijo. ☺ Tako smo se ob zvokih kitar in harmonik, z jeziki, polomljenimi od učenja danske himne, počasi le prebili do prostranih ravnin, posutih s polji, majhnimi hiškami in vetrnimi elektrarnami.

Državo smo predstavili na dveh srednjih šolah: najprej v Nykobingu, čez nekaj dni pa še

na mednarodni šoli v Helsingorju. Tujci so bili izjemno navdušeni nad slovenskimi vini, ki se jih je nabralo malo morje iz vse države, pa tudi tradicionalne jedi so se jim zdele izvrstne. Na tem mestu se moram zahvaliti tovarni Gea, ki je s svojim oljčnim oljem nepredstavljivo razveselila dijaka iz Minnesote, in RIC-u Slovenska Bistrica, ki je prispeval vino Ritoznojčan. Največje navdušenje pa je požela, kakopak, polka! Staro, mlado, slovensko, dansko, vse je skakalo, četudi malo mimo ritma.

No, da ne bo izpadlo, kot da smo tam samo garali. Dansko smo prevozili po dolgem in počez, ogledali smo si toliko zanimivih krajev, muzejev, spomenikov ... In to kljub naraščajoči vsesplošni nenaspanosti.

Že prvi dan smo bili priča osupljivemu dogodku – na otoku Romo, na peščeni plaži tik

ob morju, se je zbralo stotine ljudi, ki so spuščali ogromne zmaje vseh oblik in velikosti. Naslednji dan smo si ogledali najstarejše dansko mesto Ribe in vikinški muzej (mimogrede, Vikingi sploh niso nosili rogov na čeladi!). Popoldan pa je bil na sporedu najrazburljivejši trenutek za otroke po duši (priznam, predvsem zame) – Legoland!!!

In že smo bili spet na poti, tokrat proti Nykobingu. Na poti smo si v Esbjergu ogledali ogromne skulpture štirih mož, ki sedijo na stoli

in zrejo v morje. A nismo ostali dolgo, malo se nam je že mudilo, pa še odpihnilo nas bi skoraj!

V Nykobingu smo preživeli noč pri vrstnikih, tako da smo iz prve roke doživeli dansko kulturo. Z veseljem so nam razkazali mesteca in vasice, nas naučili nekaj preprostejših besed, celo tradicionalne sladice smo imeli možnost okusiti.

V naslednjih dneh smo bili tudi malce alpinistično navdihnjeni, povzpeli smo se na najvišji danski vrh (no, bolj spotaknili smo se obenj – dviga se namreč zgolj 173 m nad gladino morja!). Ljubitelji pravljič zagotovo ne bomo nikdar pozabili obiska muzeja Hansa Christiana Andersena in gradu Kronborg (verjetno vsi poznate Hamleta? No, zgodba naj bi se odvijala tam). Na hitro smo pomahali Švedski, si ogledali še en čudovit grad Frederiksborg, muzej vikinških ladij in katedralo v Roskildu, kjer so kripe 37 danskih kraljev in kraljic (tudi sedanja kraljica si je že dala graditi svojo).

Čisto za na konec pa smo si pustili glavno mesto København. Brez Male morske deklince seveda ne gre, prav tako smo se ustavili pri gradu Rosenborg (tukaj smo že tudi malo manj talentirani jezikoslovci ugotovili, da »borg« pomeni grad), kjer je shranjen največji zaklad države. Ne, ne mislim kraljice, to so vendar njeni dragulji!

Veleposlanikom smo pripravili presenečenje in jim na dvorišču odpeli »ene par domačih«, kar je vzbudilo vsesplošno navdušenje, predvsem pa solzice Slovincem. Toplo so nas pogostili, mi pa smo že »šibali dalje«, v parlament, po Rundetaarnu (to je spiralast stolp, s katerega se čudovito vidi vse mesto). Na glavnem trgu so amaterski filmarji zaznali naš zvezdniški potencial in nas uporabili kot »največji skupinski objem«, ki predstavlja Københavnsko ljubezen.

Zvečer pa še nekaj za avanturiste – zabavišni park Tivoli! Čudovit je tudi, če se po njem samo sprehodiš, saj je popolnoma okrašen z luč-

kami in poln tako tujcev kot domačinov. Imeli pa smo dovolj časa, da smo se še sami sprehodili po mestu, nakupili spominke in praktično okupirali Hard Rock Cafe.

Kar naenkrat smo bili postavljeni pred dejstvo – smo že pri koncu! Odhajamo, zapuščamo deželo obcestnih znakov »Fartkontrol«, vetrnic in prijaznih »blondincev«. Vračamo se nazaj, vsak na svoj konec. Pa je težavo rešila, kaj drugega kot harmonika! Polni zgodbic, vtisov in novih prijateljstev smo si popevali in klepetali, se hihitali in krohotali, dokler niso zaspali še največji nespečneži. ●

Toastanje v Budimpešti

Nika Mikulič Vernik

Nekam čudno veliki in težki so bili kovčki v avtobusu na poti v Budimpešto. Pa to v resnici ni nikogar motilo, samo da se spet potuje!

Tako, ko smo prispeli, smo se povzpeli na Grajski grič, od koder je razgled osupljiv. Marsikdo ga je koristno izrabil za čudovito ozadje »selfieja« ali nove naslovne slike na Facebooku, pa tudi Instagram je zvečer v hotelu skoraj pregorel!

Med vožnjo smo poslušali legendo o Lančanem mostu in občudovali ogromne leve, ki ga varujejo. V teh dveh dneh smo si ogledali vse velike znamenitosti mesta; Trg herojev, Državno opero, Baziliko sv. Štefana, parlament, Matijevo cerkev in grajski park. Na poti domov smo se ustavili še pri Blatnem jezeru, povsod pa smo imeli še dovolj prostega časa za samostojno raziskovanje in učenje madžarščine. Najbolj od vsega pa nam bo ostal v spominu večer.

Peljali so nas v čardo, na organizirano tradicionalno madžarsko večerjo. Jedli smo zanimive pikantne jedi. Ne bom rekla, da je bilo vse vsem všeč, a to niti ni bilo pomembno. Noro smo

uživali v tradicionalni glasbi, ki so jo igrali v živo, ob tem pa so tudi plesali v narodnih nošah. Ženske so nam nosile pijačo na glavah, v nas pa se je zbudila močna narodna zavest. Ko je gostiteljem že začelo zmanjkovati programa, se je oder napolnil s Slovenci. Tudi mi smo njim želeli pokazati

našo tradicijo in tako se je odpelo nekaj naših. Navdušenje je bilo obojestransko. ☺

Mi pa, kot da nismo bili siti, smo se neopazno pretihotapili v isto hotelsko sobo. Takrat smo iz kovčkov začeli vleči predmete, ki so jih težili – sir, klobase, kečap, paradižnik, kumare, kruh ... in na koncu še toaster! Posedli smo se v krog in lepo po-

časi »toastali« do poznih večernih ur. Ob globokih debatah o obstoju in iluzijah smo počasi postajali utrujeni, zato smo se začeli vleči vsak proti svoji sobi.

Za konec pa še predlog; če se kdaj znajdete v Budimpešti, si oglejte vse našeto ob poslušanju pesmi Budapest Georgea Ezre. ☺ Nam je polepšal izlet! ●

Rim

Nika Mikulič Vernik

V zgodnjih večernih urah, 6. marca, se je pred šolo nabralo cel kup dijakov in še dvakrat več prtljage.

Med seboj so vsi nekaj spletkarsko šepetali in nikomur ni bilo jasno, kaj se pravzaprav dogaja – do trenutka, ko so se odprla vrata avtobusa in se je cela gruča dijakov zakadila po stopnicah, v drugo nadstropje, v čisto prvo vrsto. Zmagali so seveda tisti z najboljšo taktiko, ostali pa so se morali sprijazniti z ostalimi (sicer tudi precej dobrimi) mesti.

Jaz sem imela srečo, da je moja sopotnica urnih nog in tako sva potovali spredaj. ☺ Hja, kdor prvi pride, prvi melje!

Tisto noč nihče ni veliko spal. Sicer nas je nekaj s seboj prineslo spalne vreče, ki pa so ostale bolj ali manj neizkoriščene. Pa kako naj spimo, ko pa potujemo v Rim?! Dolga pot nas je čakala, mi pa smo bili vsi prepolni energije.

In tako se je rek »Vse poti vodijo v Rim!« sfizil, ko smo zavili mimo in se uporniško odpravili najprej proti Neaplju. Južneje kot smo bili, bolj drugačna pokrajina nas je obdajala ... Takoj, ko smo se znebili avtoceste, smo se znašli med palmami in trumami citrusov. Naš pogumni šofer pa se je kljub opozorilom začel strmo vzpenjati. Vsi smo zadrževali dih, ko je gladko zvozil sleherni ovinek in nas pripeljal tako visoko, kot je le možno. Do vrha Vezuva pa smo se odpravili peš.

Niti divja nevihta na vrhu nas ni zadržala. Gor je šlo gladko, le da nismo videli ničesar, kar je bilo več kot meter oddaljeno od nas. Polni upanja smo se sprehajali po vrhu, dokler nismo ugotovili, da iz te moke ne bo kruha, da se bomo zgolj prehladili ali izgubili v megli. Po štirje smo

se prijeli pod rokami in se s skupnimi močmi vračali v dolino proti vetru in pesku, ki nam ga je nosilo v obraz. V toplem zavetju avtobusa smo se začeli počasi odtajati in zavijati proti dolini. Sonce nas je prijetno grelo skozi šipe in v mestu nas je pričakalo pravo poletno vreme! Ob pogledu na sončen vrh Vezuva smo se samo še smejali ... In se odpravili po ostankih Pompejev. Mesto ni bilo majhno, so bili pa očitno majhni takratni ljudje, ki smo jih okamenele videli v posebnih vitrinah. Spoštljivo smo opazovali razvaline, poslušali vodičevo pripovedovanje o gojenju trt in se nastavljali sončku, ki nas je, po dolgi zimi in pravkar preživeti nevihti, prijetno presenetil.

Obe noči smo preživeli v ljubkem hotelu, kakšno uro oddaljenem od mesta. Jedli smo

po italijansko, testenine in mezgo pred vsakim obrokom, tako da smo bili siti že pred glavno jedjo. Razgled skozi naše okno je bil veličasten; pred nami se je vzpenjal grič, poln majhnih hišk, v katerih so se vsak večer prižgale lučke, ki so svetile še pozno v noč, ko smo mi utrujeni že popadali v postelje.

Naslednji dan pa končno v Rim! To smo čakali že od trenutka, ko smo sedli na avtobus! Najprej smo se sprehodili po Vatikanu, po vseh bazilikah in neskončnih hodnikih, muzejih, v Sikstinsko kapelo in na trg, kjer smo preverili, če drži, da se tri vrste stebrov prekrijejo, če stojiš na pravem mestu (beri: drži!).

Po tem pa končno res v Rim! In sicer v Kolosej. Dosti večji je, kot si ga je kdorkoli

lahko predstavljal. Tisti z bolj bujno domišljijo smo prav videli gladiatorje, kako se lovijo, rajo. Sprehodili smo se še skozi Forum Romanum, na Kapitolski grič, mimo Piazza Navone ... Dokler nismo bili preprosto preveč utrujeni in smo se odločili, da z ogledi nadaljujemo naslednji dan.

To pa je bila morda napaka ... Med tekanjem od ene do druge cerkve in bazilike smo zmotili približno štiri maše, srečali dijake iz Maribora in drveli dalje. Za kosilo smo se samoiniciativno odločili za špagete z mesnimi kro-

glicami, na vrh pa še gelato, in to vse ob Fontani di Trevi. Skoraj smo jo zapolnili s kovančki za srečo.

Naše potovanje se je zavleklo malce dlje, kot smo pričakovali, in tako smo domov prispele šele v zgodnjem ponedeljkovem jutru. Kljub temu da smo mnogi na avtobusu spali, smo zamudili nekaj ur pouka, česar pa nam tokrat ni nihče zares zameril.

Zvoki pesmi Pompeii pa so še dolgo odzvanjali v naših glavah, skupaj s spomini. ☺

Dunaj in umetnostna zgodovina

Melanja Kropec

6. 12. 2014 se je skupina dijakov Srednje šole Slovenska Bistrica odpravila na Dunaj.

Naša prva točka ogleda je bil дворец Schonbrunn. Ogledali smo si ga sicer le na zunaj, a vendarle smo se sprehodili po prečudovitih parkih, ki ga obdajajo. Ker smo дворец obiskali v zimskem času, v gredicah še niso bile zasajene rože.

Ker pa smo ravno bili na Dunaju, smo obiskali tudi muzej Albertina. Muzej Albertina ima eno izmed najbolj znanih grafičnih zbirk na svetu. Nahaja se v palači nadvodje Albrechta v središču Dunaja. Ime je dobila po svojem ustanovitelju – vojvodi Albertu Kasimiru von Sachsenu. Ogledali smo si razstavo Joana Miroja in slike iz obdobja moderizma, med njimi tudi Picassa. Razstava je lahkotna in spontana. Skozi celoten muzej se lahko sprehodiš v miru in tišini ter si tako večkrat ogledaš slike, ki so ti posebno všeč. Šokirala me je predvsem brezskrbnost, ki se kaže skozi Mirojeve slike. Razstava je vredna obiska predvsem za mlade nadobudne slikarje in tiste, ki uživajo v umetnosti drugih. Ogledali smo si

torej razstavo slik Joana Miroa, ki je zaradi svojih domiselnih ilustracijskih motivov eden naj-

Joan Miró, Ptice in žuželke

Čveka | Potepanja po svetu

bolj priljubljenih umetnikov 20. stoletja. Muzej Albertina mu je posvetil samostojno razstavo, ki vsebuje okoli 100 slik, risb in predmetov. Za Mi-rojevo slikarstvo je značilen občutek lahkotnosti in spontanosti. Na svet gleda brezskrbno, skoraj otročje. Njegov nezamenljiv slikovni jezik je čaroben. Lune, zvezde in kometi, oči in žuželke, ptice in ženske zapolnijo slike, zato so med najbolj prepoznavnimi elementi njegove umetnosti.

Ogledali smo si tudi razstavo Monet to Picasso. Ponujala je pregled zgodovine umetnosti v razponu stotih let. Od leta 2007 je ena izmed najbolj bogatih in najpomembnejših evropskih zbirk klasične umetnosti. Med njimi so razstavljene tudi slike Renoirja, Degasa, Cezanna, Toulouse-Lautreca in Signaca.

Edgar Degas, Dve plesalki

Nato smo se odpravili na kratek ogled po Dunaju, saj smo komaj čakali čas nakupovanja. Vsak zase smo se odpravili kam na kosilo, po trgovinah ali pa smo si še sami ogledali kakšno znamenitost.

V poznih urah smo se odpravili do božičnih stojnic. Zaradi velikega števila le-teh si včasih potreboval celo zemljevid. Celotna okolica je bila okrašena v prazničnem stilu. Tudi tam smo imeli veliko časa, zato smo si lahko privoščili kaj za pod zob, se odpravili na pijačo v bližnje kavarne, kupili kaj za naše družinske člane ali pa se odpravili v bližnji park. ●

¡Que viva España!

Veronika Mrda Podčedenšek

V okviru lanskega projekta Comenius je Nika gostila Španko Noelio. Sama sem gostila Francoza. Ker so Španci topli, veseli in odprti ljudje, sva se z Noelio takoj ujeli.

Pa vendar sem bila presenečena, ko mi je rekla, naj pridem z Niko k njej med poletnimi počitnicami. Najprej je nisem jemala resno, mislila sem, da je le vljudna. Vendar mi je nato v šoli Nika rekla, da bi rada, da grem zraven, in da Noelia misli resno.

Tako se je začelo sanjarjenje o potovanju v sanjsko deželo, polno sonca, lepih plaž in privlačnih „domorodcev“. Vendar je bilo moje sanjarjenje prav hitro ustavljeno s strani mojih staršev. Z Niko sva bili tik pred tem, da si kupiva karti, ko so moji starši začeli stvari komplicira-

ti. Češ, da Noelle sploh nikoli niso videli, da ne vedo, kakšna oseba je, kakšni so njeni starši, in da je čisto verjetno, da se je dogovorila z Arabci, da naju prodajo v Afriko. Najprej sem bila prepričana, da nista resna, vendar sem vsak dan pošli poslušala kakšno novo zgodbo o ugrabljenih mladih dekletih, ki so bile nazadnje videne v družbi starejših moških in niso nikoli več ugledale luči sveta. To je pripeljalo tako daleč, da sem sama začela dvomiti v Noelio in začela spraševati Niko, če jo resnično pozna tako dobro, kot misli. Najini starši so se dogovorili, da se dobijo in se pogovorijo. Nikini starši so razložili mojim, da je Noelia v redu punca, da so se pogovarjali z njenimi starši po Skypu in da so zelo v redu ljudje. To je nekako prepričalo moje starše in nekaj dni kasneje sta bili kupljeni karti, sedaj je sledilo le še čakanje.

Da izpustim dolgočasno vožnjo; najprej z avtom, nato z letalom, potem z avtobusom do železniške postaje, iz vlaka v avto, nato pa z nogami

do postelje. Te vožnje so nama vzele cel dan. Vendar je bilo vredno. Prispeli sva v Águilas, mesto, kjer imajo vsi Španci svoje poletne hiške oziroma apartmaje. Mesto je bilo čudovito, vreme neprestano vroče. Do najbližje plaže sva imeli manj kot pet minut hoje. Začelo se je deset dni neprestanega igranja odbojke na peščeni plaži, s Španci v kopalkah (kdo bi se temu sploh lahko uprl?!).

Takoj zjutraj naju je čakal zajtrk kot v hotelu, nato je sledil odhod na plažo, kjer smo se dobili z Noeliinimi prijatelji. Potem smo se kopali, pogovarjali, sončili in igrali odbojko do kosila. Po vedno odličnem kosilu je sledila sista, ki bi jo bilo potrebno uvesti tudi v Sloveniji. Nato smo se ponovno dobili na plaži, šli v mesto po nakupih, zvečer pa v mesto na večerjo. To je

bil skoraj naš ritual. Vendar nismo niti en dan počeli istih stvari. Nakupovale smo ¡PREVEČ!, šle smo v kino, v Lorco, kjer bivajo, in spet nakupovale, v zabaviščni park, na kosilo s sorodniki, bili sva priča pravemu španskemu prepiru, ki je odmeval čez tri ulice in doživele še mnogo. Najbolj nama bosta ostala v spominu dva poskusa, da bi prišle v špansko diskoteko. Noelia nama je povedala, da ni nikoli imela nikakršnih težav z vstopom, midve pa sva to doživeli malce drugače. Za podrobnejše informacije se lahko obrnete na naju osebno. Povzetek tega potovanja bi najverjetneje dobili pri obeh isti, PRElepo je bilo in PREhitro je minilo. Če imate priložnost, vama obe takšno izkušnjo toplo priporočava, saj je za res nekaj nepozabnega. ●

Zaključek Comeniusa

Nika Mikulič Vernik

Prvi teden v aprilu smo dijaki naše šole gostili prijatelje s Poljske, Španije, Škotske in Francije. Šlo je za zadnjo izmenjavo v okviru projekta Comenius in skupaj smo se potrudili, da smo vsi preživeli čudovit teden!

Prvi gostje so prispeli v soboto, 29. maja, dopoldan. Namestili so se pri svojih gostiteljih, pri katerih so preživeli vikend.

V ponedeljek zjutraj so se začele aktivnosti v šoli. Uradnemu pozdravu so sledile okrogle mize o slovenskem filmu Gremo mi po svoje. Po prijetnem klepetu, seveda v angleškem jeziku, so gostje, v skladu z glavno temo filma – taborništvom, tekmovali v orientaciji po Slovenski Bistrici. Iskali so točke, postavljene ob pomembnejših znamenitostih

mesta, kjer so jim jih dijaki na kratko predstavili. Da pa vse skupaj ni bilo suhoparno, so jih tam čakale tudi zabavne naloge, s katerimi so si pridobili koščke zemljevida do zaklada. Tako so na glavnem trgu peli pesmi, ki so se jih naučili v vseh državah, A-jali po gabrovem drevoredu, streljali z lokom v gradu, iskali ključke za odklepanje skrinje z zakladom v newtonovi masi in še in še. Zvečer so pripravili spoznavni večer v Dolce Viti, kjer so se obnavljala stara prijateljstva, kovala nova, predvsem pa se je veliko jedlo in plesalo.

Torkov izlet v Postojno in Ljubljano je najbolj popestrilo srečanje z Juretom Kreftom, igralcem v filmu Gremo mi po svoje, s katerim so se hihitajoč

slikale predvsem španske dijakinje. Navdušenje pa ni padlo niti v Postojnski jami, kjer so še dolgo po njihovem odhodu odmevali kriki sreče in groze v hitrih ovinkih vlakca.

V sredo so obiskali muzej na prostem v Rogatcu, kjer so sodelovali v različnih delavnicah. Zanimiv se jim je zdel tudi Jelenov greben, kjer so lahko hranili živali in uživali v stiku z naravo.

Četrtek je bil zelo natrpan in pomemben dan. Ob 10:00 je bil v Gradu Slovenska Bistrica uradni pozdrav podžupana in ogled umetnin, nastalih na pripravah na izmenjavo (najprej animacije na temo francoskega filma Paris 36 (Pariz 36), nato igrani izseki iz poljskega filma Ognjem i mačem (Z ognjem in

Education and Culture
Lifelong learning programme
COMENIUS

mečem), ogledali pa so si tudi razstavo stripov (Brave/Pogum), fotografij (Volver) in filmskih plakatov (Gremo mi po svoje) v Graslovem stolpu. Zvečer se je v telovadnici Srednje šole Slovenska Bistrica odvijal mednarodni zaključni koncert projekta Comenius z naslovom Comenius song contest.

V petek so vsi udeleženci obiskali Bled. S čolni so se peljali na otoček, kjer so po želji pozvonili z zvoncem želja, ali pa samo uživali v razgledu na vse strani. Marsikdo je prvič okusil znamenito blejsko kremšnito. Žal pa so morali pohiteti nazaj, saj so nas prvi gostje zapustili še isti večer. Naslednja dva dneva sta potekala v znamenju poslavljanj, objemov, joka in obljub, da se kmalu spet vidimo. In kdo ve? Morda pa res. ☺

Dobro je vedeti ...

Comenius je akcijski program Evropske unije, ki spodbuja mednarodno sodelovanje šol in drugih izobraževalnih institucij ter prispeva k boljšemu stalnemu strokovnemu razvoju vseh, ki so neposredno povezani s področjem šolskega izobraževanja. Posebna skrb akcije Comenius je namenjena spodbujanju učenja jezikov in razvoju mednarodne zavesti. Ime je dobil po češkem pedagogu Janu Amosu Komenskemu. Cilja akcije Comenius sta izboljšati kakovost šolstva in krepiti evropsko razsežnost v šolskem izobraževanju.

Tudi letos je naša šola sodelovala v projektu Eurošola, pri katerem je mladim omogočeno, da se поблиže spoznajo s politiko v Evropski uniji. Letos se tekmovanje odvija kot radijski dvoboj, in sicer po piramidnem načinu izbiranja zmagovalca. Tekmovalne skupine in njihovi govorniki predelajo temo, ki jim je dodeljena.

Tekmovalcem naše šole je bila dodeljena tema prehrana, šport in zdravje mladih. Naša skupina je temo zelo dobro in poglobljeno predelala. Po dolgem celotedenskem pripravljanju smo radijski govorniki uspešno premagali nasprotnike.

Na radijski dvoboj se je odpeljala celotna ekipa, in ne samo trije predstavniki, kar je bilo veliko presenečenje za drugo ekipo. Občutek imam, da so se kar rahlo prestrašili. Sledila je enourna, napeta razprava in lahko rečem le še to, da smo pometli s konkurenco. S tem smo se povzpeli korak bližje našemu končnemu cilju – to je obisk mladinskega evropskega parlamenta v Strasbourgu.

Pred nami je še nekaj ovir, ki jih moramo premagati. Vendar verjamemo, da nas nič ne bo ustavilo.

Ustvarjalnikov podjetniški krožek

Barbara Korošec in Lea Lorber Podbrežnik, koordinatorici krožka Ustvarjalnik

Podjetništvo prav gotovo ni čarobna palčica, ki bo rešila vse težave sveta. Prepričani pa smo, da je podjetniška izkušnja v srednješolskem obdobju najboljši način, da mlade naučimo odgovornosti, zanesljivosti, širokoglednosti in samozavesti. Prav zaradi tega na naši šoli že drugo leto organiziramo krožek "Ustvarjalnik".

Na tedenskih srečanjih, pod mentorstvom podjetniškega svetovalca in ustanovitelja podjetniškega inkubatorja "Ustvarjalnik", Matije Goljara, dijaki usvajajo sposobnosti, ki odlikujejo uspešne poslovneže. Najpomembnejše veščine za trg dela 21. stoletja so: kreativnost, vztrajnost, prepričanje vase, odlične komunikacijske sposobnosti, želja po uspehu, čustvena inteligenca,

Člani podjetjiškega krožka na poslovnem izzivu – “Kako zbrati največ zaslužka s ponudbo peciva?”

empatija, pismenost v novih medijih, odprtost za nova spoznanja, multidisciplinarnost, timsko delo in predvsem pogum.

Poseben program za učenje podjetnosti, ki ga je razvil Ustvarjalnik, je ameriški Unreasonable Institute izbral med 11 najboljših družbenokoristnih podjetniških idej na svetu. Temelji na konceptu Design Thinking-a, ki prihaja iz univerze Stanford v ZDA.

Program sestavljajo trije deli oziroma vsebinski sklopi:

- **Trening mehkih veščin in kreativnosti** – spoznavanje primerov, kako lahko inovativna ideja spremeni svet. Zanima nas, kako uresničiti svoje sanje in biti uspešen, zato izvajamo serijo delavnic o kreativnosti.
- **Prepoznavanje poslovnih idej in odkrivanje**

dodane vrednosti – ogledamo si nekaj najboljših poslovnih zamisli in razmišljamo o podjetništvu, kot ga poznamo danes. Zanima nas predvsem, zakaj je (ali ni) neko podjetje uspešno in kako to vedenje uporablja sebi v prid. Iščemo svoje poslovne ideje in se naučimo, kako prepričljivo predstaviti svojo idejo bodočim investitorjem in kupcem.

- **Izvedba projekta** – vse novo znanje, veščine in spretnosti bomo uporabili v praksi pri izvedbi podjetniškega projekta – dijaškega startupa.

Ustvarjalnik je mreža uspešnih mladih mentorjev, ki svoje vrstnike spodbujajo k uresničitvi idej. Je skupnost podobno mislečih, ki se srečujejo na dogodkih in tekmovanjih (vsaj trije start up vikendi, srečanja s potencialnimi investitorji, sklepna konferenca ...).

Unique, d. d.

Vesna Vidmar, Tjaša Krošel, Karin Leskovar in Mojca Koren

Se kdaj sprašujete, kako bi oblikovali edinstven modni videz? Za vas imamo popolno rešitev: popestrite ga z unikatnim, ročno izdelanim nakitom dijaškega podjetja Unique!

Dijakinje 2. f smo podjetje ustanovile z namenom, da pridobimo čim več izkušenj, znanja, predvsem pa zato, da oblikujemo pogled na to, kako poteka poslovanje v resničnem poslovnem svetu. Nakit, ki ga same izdelujemo, je raznovrsten; izdelan je iz lesenih in plastičnih kroglic ter iz filca.

Ker so to naše prve izkušnje s poslovanjem, moramo povedati, da smo začele zelo dobro. Zadovoljne smo s tem, kar smo ustvarile. Naša prva prodaja na bazarju na Srednji šoli Slovenska Bistrica, kjer smo poleg nakita prodajale in uspešno prodale kar nekaj delnic podjetja, je bila zelo uspešna.

Naš cilj je pritegniti čim

več kupcev in poslovati, kar se da pozitivno. Zato vabljeni k ogledu našega facebook profila. Prepričane smo, da boste našli kaj primerne zase.

Za konec pa še naša motivacijska misel: "Ovire so nujne za uspeh v prodaji in vseh drugih poklicih, saj zmaga pride šele po mnogih bojih in neštetih porazih."

Prostovoljstvo

Laura Prosenak

Kaj je lepšega, kot nesebično pomagati drugim? Zastonj darila? Najverjetneje ne ... S prostovoljstvom dobiš nekaj pomembnejšega od tega, kar ti lahko ponudijo materialna darila. Dobiš ta topel občutek pri srcu, in to vedno znova, ko prirediš kakšno delavnico na šoli za otroke s posebnimi potrebami in vidiš, kako zelo uživajo. Ko vidiš, kako zelo se te razveselijo starejši v domovih ob obisku in kako radi se otroci v vrtcu igrajo s teboj.

Sama sem dve leti obiskovala otroke v vrtcu. Kdor misli, da s tem mečeš stran čas, se moti. Pridobila sem ogromno novih izkušenj in svežih pogledov na svet. Otroci so polni norih idej, domislic in vragolij. Zaradi vsega tega bi se človek kar vrnil nazaj v vrtec.

Vendar pa otroci ne navdihnejo samo nas, ampak tudi mi njih. V vrtcu smo skupaj risali, brali in se igrali. Mislim, da smo se drug od drugega veliko naučili. In takšne stvari v življenju štejejo.

Kaj nam kažejo **pijane zvezdice?**

Lara Gril

Devica

Oh, predragi človek ... V naslednjih mesecih se ti nekako ne bo prav dobro pisalo. Predvsem doma ti bodo težili kot prvošolčku, ki hoče prespati

pri prijatelju. V šoli boš večkrat padel po stopnicah in morda tudi letnik, če se ne boš dovolj potrudil. To pa ne velja za »večne« petkarje, vi se boste soočali s štiricami, s katerimi ne boste najbolj zadovoljni. O ljubezenskem življenju raje ne bom pisala = POLOM.

Vodnar

Družabno življenje se ti bo postavilo po robu, vendar boš

spoznal nekaj novih obrazov, ki bodo nate gledali z občudovanjem. Predlagam ti, da poiščeš tudi nekaj izvenšolskih

dejavnosti, ki te bodo potegnile iz vsakodnevne dolgočasne rutine. Saj veš – če se dolgočasiš, je to strup za dušo in posledično tudi za telo. Ljubezen bo v zraku, zato zgrabi priložnost, ko jo zavohaš.

Rak

Kaj te bo najbolj težilo? Predvsem jutranja zasušena zobna pasta, ki jo boš na svoji najljubši majici našel pri nulti uri. Ker so pred tabo izredno zaspani dnevi, poskrbi, da se boš v posteljo »spokal« vsaj pred prvo

uro zjutraj. Saj veš, kaj pravijo modreci, 4. letniki? »Boljš' it spat, ko pa se matrat za zvezki!« Itak imaš na razpolago izgovor, da je pred nami še vsaaa druga konferenca, v kateri bomo vsi popravili svoje ocene v bleščeče petice. Sure.

Škorpion

Auč, da ne boš koga resnično »zaštilhal« s svojimi ostrimi be-

sedami! Ta mesec boš izredno razdražljiv, zato ti priporočam, da PRI PRIČI ODNEHAŠ. Vse je samo v glavi, v resnici so vse trenutno »življenjsko pomembne« šolske težave odveč. Meseci tečejo, nedelje se vrstijo kot po tekočem traku. Boš videl, kako se boš spomnil na te stavke, ko se bodo začeli prvi dnevi poletnih počitnic in bomo vsi pokali od pozitivne energije. Poskusi to pozitivno energijo prihodnosti črpati že zdaj.

Oven

Kokokokodajs! Kokoške oz. petelini bodo skakljali okrog tebe. Vendar so razlogi različni:

- ali se jim zdiš nekako privlačen/privlačna v tej modri majici, ki ti poudari oči,
- ali so pozabili domačo nalogo in vedo, da jih bo profesor/ica vprašal/a, če je nemudoma ne prepišejo od tebe,
- ali pa so za tabo zagledali nekoga popularnega in pa-

metnega, ti pa si jim slučajno prekrizal pot in so te v loku obšli.

Odgovor izberite glede na družbeni položaj. Pa šalo na stran, ta mesec bo BOMBA!

Kozorog

Ali voham rahle zamere in zavist? Se je vate nekako prikradel tisti mali hudiček, ki te počasi razjeda, in želi uničiti dobro v tebi? Preženi ga z gla-

snimi monologi. Morda se na trenutke slišijo čudno, sploh če jih prakticiramo v javnosti. Ampak verjemite. Pomagajo! Če pa vam vseeno ne bodo, vam bodo pomagali drugi. Poslali vas bodo v ustanovo, kjer nudijo pomoč norcem.

Dvojčka

Že dlje časa vas opazujem. Ja, vas dvojčke! »Smotani« ste, pri-

znam. Zakaj se venomer skrivate za plahtami in zastori sramežljivosti? V vas se skrivajo novi Einstein, Newton, Mona Lise in Madonne. Čeprav vidim med vami tudi nekaj Justinov Bieberjev in ostalih, ki sodelujejo z Disneyjem. Predlagam, da se poglobite vase in odkrijete smisel. If you know what I mean?

Bik

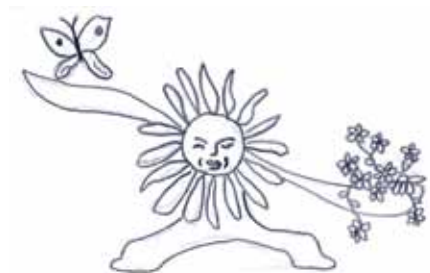
Ker so tvoje zvezde te mesece v nekakšnih »nepoložajskih« položajih, ti ne morem napoveda-

ti nič konkretnega. Vendar mi krogla vseeno kaže nekakšno meglo ... Najbrž se ti bodo postavljala globoka filozofska vprašanja o obstoju. Odločil se boš spremeniti življenje, a o teh stvareh bo potrebno razmišljati zjutraj in čez dan, ne pa ob 2.00 ponoči. Ker takrat, no, nekako ne presojamo več ravno normalno. Takrat se spi (najbrž).

Tehtnica

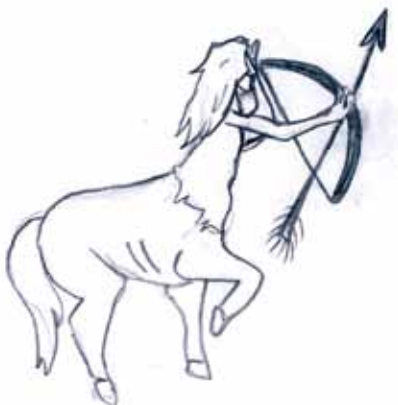
Čas ti bo začel uhajati, nekako 24 ur na dan ne bo dovolj za

vse tvoje dejavnosti (ali dolge razmisleke). Zato boš začel nov projekt, imenovan: Izgradnja časovnega stroja. Huh ... vidim nekakšno nevarnost. Če projekt ne bo uspel, se boš moral prilagoditi na novo življenje v prazgodovini ali pa morda na življenje med vojnimi ujetniki. Zato se raje ne spuščaj v tehnološke izume, razen če si izrazito dober v tem. Pa še takrat raje ne. Raje se uči. (Najljubši stavek naših staršev ali pa morda vesti?)

Strelec

Po večerih pazi na svojo zadnjo plat ... Možno je, da boš naletel na kakšno nevidno razlito lepilo in se boš na podlago prilepil za večno. Ker je lepilo nevidno, ti nihče ne bo znal pomagati. Žal. Prav tako se pazi muh,

nimajo dobrih namenov! Vseeno pa bo bolje, da se kdaj pa kdaj odlepiš od računalnika in dejansko narediš kakšno produktivno stvar, ki bo osrečila tebe, še bolj pa tvojo mami.

Ribi

Vi pa nimate problema pri poplavljanju, a ne? Če želite storiti

kakšno dobro delo, se odpravite na raziskovanje morskega dna. Sem zadnjič slišala, da je baje o njem še veliko neraziskanega. Ker pa dobrodelnost ni plačana, poprosite starše za par oceanskih »evrčkov«. Algin čaj z ostanki polžkov je dober. Spodbuja prekrvavitev možganske skorje, ki pa jo zagotovo potrebuješ.

Lev

Tudi, če si brez denarja, te prosim, da se ne šemi za pusta in ne hodi po hišah. Nismo že malo prestari za to? Kakšen

dan brez kave pa bo že šlo. Svojo možgansko glasbo v dnevih, ko se je potrebno skoncentrirati, rahlo utišaj. Naj igra v ozadju, v ospredje pa pripelji čiste in čim manj zablojene misli. Motivacija je zadnje čase problem. Poišči in dvigni si jo s pomočjo meditacije. Če pa nimaš časa za to ali se ti zdi ta predlog popolna bedarija, jo poišči v smetnjaku. Tudi tam se najde kakšna.

Iskrice

Ponovno se je potrdilo, da dijaška domišljija ne pozna meja. Velika večina letošnjih iskric je zgodovinskih. Zahvaljujemo se profesorju Iztoku Utenkarju, ki jih je zapisal.

Vsi zapisi so nelektorirani in necenzurirani.

- Egipčanski faraoni so se poročali s svojimi ženami.
- Faraonu so pri balzamiranju namesto nosa dali korenje, po balzamiranju pa so ga shranili v neke kište.
- Pri egipčanskem bazenskem namakanju je v bazenih rasla zelenjava.
- Ob velikih poplavih je Nil prinašal rodovitno blato in meso.
- Klinopis je ustna pisava.
- Papirus je papir iz grozdnega trsa, lahko pa ga naredijo tudi iz sladkornega trsa – tak ko cukrer.
- Feničani so škrlatno barvo pridobivali iz rdečih polžev in soka rdeče pese.
- Špartanska družba se je delila na: Spartiate, Paleozoike, Helote.
- Rimljani so pili vino iz Ptuja, saj je tam še danes najstarejša trta na svetu.
- Pogoji za nastanek rimskih mest: reka, travnik, market.
- Arabsko letoštetje se je začelo z letom 0, ko se je rodil Jezus.
- Karantanci so se borili z Bobri.
- Krščanstvo v Spodnji Panoniji se je širilo s pomočjo dveh bratov – Cirila in Kosmača.
- Kmetje so za obrambo pred Turki kopali jame.
- Eden vodilnih predstavnikov humanizma je bil Leonardo di Caprio.
- Henrik Luther je teze razglasil v Lutenburgu.
- Celibat pomeni, da so župniki imeli medse-

bojne odnose.

- Rusi so v Severni Ameriki imeli kolonije v Sibiriji.
- Na zahodni fronti je potekala opozicijska vojna, tam so tudi uporabljali puške z nabodali.
- Steklo so delali iz lesa.
- Opeka je zgrajena iz kamnja.
- Sporočila iz kraja v kraj so včasih prenašali slini.
- Podmorski kabel, ki je s telegrafom povezal Evropo in Ameriko so skopali pod zemljo.
- Pri plačevanju s kreditno kartico ti blago podarijo, s plačilno pa plačaš.
- Profesor: »Zakaj praznujemo dan državnosti 25. junija?«
Dijakinja: »Ker je konec šole.«
- Dijakinja: Ali lahko imam višjo oceno, če se malo pliliznem profesorju?«
- Profesor: »Kdo je izumil telefon?« Dijak. »James Bond.«
- Dijak na maturi: »Meni se zdi, da je eno tako absurdno delo, od Ketteja – Hrošč.«
- Profesorica: »Katere vrste opic poznamo?«
Vito začne naštevati: »Panda ...«
- Pri geografiji dijaki opravljamo maturitetno terensko vajo ob potoku Bistrica.
Lara: »Hmmm ... Misliš, da lahko zlijem destilirano vodo v potok?«
Vesna (počasi premišluje): »Ej, ne vem ... Po moje ... ja.«
Lara: »Ehhh, ziher ne bo nič! (Zlije vodo v potok.) Upam, da ne bo eksplodiralo.«
- Dijak zamudi k uri angleščine in profesorica ga vpraša, zakaj je zamudil. Dijak odgovori: »Na hodniku sem se stepel z dijakom, ker je rekel, da niste najboljša profesorica na šoli!«

Umetnik in profesor, Rok Dragič

Jure Pak

Rok Dragič je že dolga leta profesor likovne umetnosti na naši šoli. Je pa tudi umetnik v žlahtem pomenu besede. V slikarstvu je zavezan sodobnejšim slikarskim trendom, lastnemu doživljanju, videnju ter tudi tradiciji, iz katere je izšel. S slikarstvom živi, zato mu je ustvarjanje v veliko veselje. V polpreteklem času je pripravil dve odmevni razstavi, eno doma in drugo v tujini.

Dober dan, gospod profesor Dragič. V veselje mi je, da ste danes moj gost. Navdušen sem nad vašimi deli, s katerimi sem

se že dostikrat srečal. Vem tudi, da ste v zadnjem času pripravili veliko razstav, tako doma kot v tujini. Torej, kako se je vaša umetniška pot sploh začela? Kaj vas je navdihnilo za študij likovne umetnosti?

Moje veselje do likovnega izražanja je bilo zaznano že zelo zgodaj v otroštvu. Že takrat sem stvari opazoval po svoje in z drugačnimi občutki kot moji vrstniki. Opazovano in zaznano sem pridno upodabljal na papir. Ure in ure sem se družil s papirjem in različnimi risali. Po osnovni šoli me je izbira srednje šole malo oddaljila od likovnega ustvarjanja, a me je

želja po dodatnem likovnem znanju in ustvarjanju vodila na Pedagoško fakulteto, na študij likovne pedagogike.

Kateri so vaši najljubši slikarji in zakaj so vam ravno ti pri srcu?

Je kar nekaj teh možakarjev ☺ ... Večkrat se zgodi, da gledalci ob opazovanju mojih slik dobijo asociacije na Picassa in Miroja. Tema dvema lahko dodam še Bacona, Modiglianija, Dalija, Stupico, Kandinskega, De Kooninga, Beksinskega ... Njihov način slikanja, razmišljanja in vsebine njihovih umetnin so mi preprosto všeč.

Kateri so najpogostejši motivi vaših slik?

Moj najpogostejši motiv je človek. Njegov vsakdan, njegova razpoloženska stanja, čustva in vtisi, ki jih določena oseba naredi name. Resnično življenje, ki ga živimo. To pa ni samo lepo ...

Koliko vaših slik je že bilo razstavljenih?

Razstavljal sem tudi risbe in grafike, zato ti na to vprašanje ne morem odgovoriti, saj te evidence ne vodim. ☺

Ko že govorimo o razstavah, povejte nam kaj več o vaši zadnji. Slišal sem, da je bila v Španiji.

Oktobra sem imel razstavo v španskem mestu Lorca. Prijatelje, ki so mi razstavo omogočili in pripravili, sem spoznal med sodelovanjem v enem od mednarodnih projektov naše šole. Takrat so videli nekaj mojih slik in so si zaželeli, da razstavljam v njihovem mestu. Bili so izjemni gostitelji in organizatorji, zato iz Španije prihajam z lepimi vtisi in spomini.

Kakšen pa je bil odziv na vaše slike? Ste morda dobili kakšnega kupca?

Sodeč po obisku razstave, po kritiki, po navdušenju gledalcev in tudi tamkajšnjih medi-

jev, je bil odziv odličen. Kupca nisem dobil, so pa nekateri kupci dobili mene ... ☺

Je ta razstava imela kakšno posebno temo?

Januarja 2014 sem imel razstavo v galeriji Grad v gradu Slovenska Bistrica z naslovom Anonimus. V Španiji sem razstavljal del slik s te razstave z dvema novima. Vsaka slika je bila zgodba zase. Že prej sem omenil, da so teme oziroma motivi mojih slik, največkrat vtisi, občutki in momenti, ki jih name naredijo ljudje v našem in širšem okolju. Negativ-

ni in pozitivni ...

Imate morda kakšne načrte, že pripravljate naslednjo razstavo?

Priprava kvalitetne razstave, od skic do končnih izdelkov, je zahteven proces, ki potrebuje določen čas. Načrte imam, a za napoved naslednje razstave je še prezgodaj. Imam pa v mislih določene projekte z našimi ustvarjalnimi dijaki, ki bodo tudi realizirani ... ☺

Hvala za Vaš čas. Želim Vam uspešno ustvarjalno pot.

Umetnije 2014

Tara Horvat, prof.

Natečaj organizira Srednja šola Slovenska Bistrica z namenom, da bi dijake spodbudila k ustvarjanju na različnih področjih umetnosti. Dijaki se izkažejo kot pesniki, likovni umetniki, ustvarjalci filmov in fotografij. Vedno znova smo presenečeni, koliko navdušenja, delovnega elana in ustvarjalnosti se skriva v njih.

Vse prispele izdelke je pregledala strokovna žirija. Tokrat so jo sestavljali: Rok Dragič, profesor umetnosti, Maja Kodrič Crnjakovič, profesorica slovenščine in španščine, in Vasja Eigler, profesor informatike.

Na literarni del natečaja so se odzvali štirje dijaki – vsi so prispevali svojo poezijo. Na 3. mesto se je uvrstila ŠPELA PAHIČ. Špela je mlada pesnica, ki navdih za poezijo išče povsod. Žirijo je presenetila z domovinsko tematiko v sonetu za domovino, rap komadom, s predelavo Shakespearejeve tragične ljubezenske zgodbe o Romeu in Juliji, zanimajo pa jo tudi bolj mladostniške teme, na primer prijateljstvo.

2. mesto sta si delila NEJC PAČNIK in LANA TEPEŠ. Poezija Nejca Pačnika je razmišljujoča in mestoma zelo zrela, njegove metafore so skrivnostne in z njimi se sprašuje o svetu, išče odgovore na zahtevna vprašanja o bivanju, o svojem mestu na tem planetu, kjer se zdi, da je edino upanje ljubezen. Poezija LANE TEPEŠ je prežeta z optimizmom, sanjami, upanjem, drobnimi stvarmi, ki jih je kot pesnica sposobna

opaziti, z malenkostmi, ki nas delajo srečne (zavezane vezalke, en korak naprej, ustvarjalnost, ljubezen, dobro srce, nasmeh ali zgolj pogled). Stalnica njene poezije je drugačnost, za katero pravi, da ni bav bav. Vsak človek je v Laninih pesmih unikat, vsaka podrobnost ga dela posebnega, lepega.

1. mesto je letos pripadlo pesnici NIKI MIKULIČ VERNIK. Nika je žirijo prepričala z drznostjo. Na natečaj je namreč poslala svoj sonet in sonetni venec, v katerem strogo sledi vsem zakonitostim te zahtevne literarne vrste, ki jo mora sestavljati 15 sonetov, pri čemer se v zadnjem sonetu ponovijo vsi prvi oziroma vsi zadnji verzi vseh 14 sonetov. Vsak stih magistrala se v Nikinem vencu ponovi trikrat. Njeni verzi so večkrat šaljivi, predvsem pa optimistični, igri vi, sanjavi: »Pred nami, vemo, je še vse mogoče, se peljemo naprej v svet smejoče«. To sta samo dva od mnogih njenih verzov.

Na likovnem delu natečaja je letos sodelovalo osem dijakinj: Urša Kraševac, Maruša Lešnik, Nika Mikulič Vernik, Jana Ježovnik, Maša

Ačko, Eva Feltrin, Katja Šlamberger in Monika Goričan. Profesor Dragić pravi, da so njihovi izdelki po kvaliteti med boljšimi do zdaj. Dijakinje so oddale veliko odličnih portretov in drugih zanimivih in kvalitetno izvedenih motivov. Dijakinje so sodelovale tudi s svojimi izdelki, ki so jih pripravile v okviru projekta Comenius in ob informativnem dnevu.

Čeprav tema natečaja ni bila določena, je med izdelki največ realističnih portretov. Ko gledamo te portrete, dobimo občutek, da so jih avtorice izbrusile s filigransko natančnostjo, in s tem prestopile mejo med klasično šolsko risbo in pravim portretom. Med temi izstopa letošnja zmagovalka MONIKA GORIČAN, ki je zraven perfektnih portretov odlično upodobila tudi posamezne dele obraza, kot so oči, usta, nos in jih kasneje sestavila v izvirne kompozicije.

Takoj za njo, na drugem in tretjem mestu, sta dva para, EVA FELTRIN in KATJA ŠLAMBERGER ter JANA JEŽOVNIK in MAŠA AČKO. Tudi te dijakinje so se izkazale z izjemnimi portreti, s slikami konjev in drugimi zanimivimi izdelki. Vse štiri so bile vključene v vse likovne aktivnosti na naši šoli in so s svojo ustvarjalnostjo polepšale naš prostor. V teh projektih so velikokrat delovale v paru in so tako tudi nagrajene.

Tudi mladih fotografov imamo na šoli veliko. Žal jih na Umetnijah ni sodelovalo toliko, kot bi si želeli, a vendar so sodelujoči pokazali veliko znanja in zanimivih idej. S svojimi fotografijami so sodelovali: Eva Feltrin, Katja Potočnik, Tadeja Keršič, Žanet Plečko, Tjaša Tišler in Anton Zvonko Španbauer.

3. mesto si je prislužila ŽANET PLEČKO, ki je profesorja Eignerja prepričala s čudovitimi detajli in panoramskimi posnetki.

Na 2. mestu je TJAŠA TIŠLER, ki je v objektiv ujela živali v gibanju, njeni posnetki iz

vsakdanjega mladostniškega življenja pa kažejo, da o fotografskih motiv zelo filozofsko razmišlja.

1. mesto si je prislužil ANTON ZVONKO ŠPANBAUER, ki ima izreden občutek za detajle in kompozicijo. Posebej več pa je tudi v fotografiranju ponoči, zato so te fotografije res nekaj posebnega.

V lanskem šolskem letu so nastali trije filmi. Dva na knjižno predlogo za natečaj Slovenščina ima dolg jezik in en v okviru projekta Comenius.

3. mesto si je tako prislužil film Polishka dance. Avtorica filma: Melanie Jozić (ob pomoči sodelujočih profesorice), režija in montaža: Christian Fluher, kamera: Christian Fluher in Andraž Kovač, igralci: Tinkara Smolar, Jan Alenc, Rok Horvat Baaron, profesorica Nataša Gumilar Papotnik in dijaki SŠSB. Film je nastal v okviru projekta Comenius in je predelava poljskega filma, ki so ga predelali prav vsi sodelujoči dijaki.

1. mesto letošnjega natečaja si delita filma Flika in Odplaknjena.

Flika:

Igrajo: Tinkara Smolar, Eva Cehtl in Bor Stegne
Avtorji: Rok Bratkovič, Anton Zvonko Španbauer, Nika Mikulič Vernik, Tjaša Tišler in Mitja Kegl

Odplaknjena:

Igrajo: Rok Horvat Baaron, Ina Unuk, Eva Brbre, Tinkara Moličnik in dijaki SŠSB
Avtorji: Rok Cafuta, Melanie Jozić, Katarina Žilavec, Andraž Kovač in Alja Mesarič Jeršič

Zdi se, da je vse sodelujoče na letošnjem natečaju vodila misel Alana Alde, ki pravi:

»Ustvarjanje je pot, ki jo morate prehoditi sami. Zapustiti morate mesto svojega udobja in se podati v neraziskana področja svoje intuicije. Kar boste odkrili, bo čudovito. To, kar boste odkrili, ste vi sami.«

Monika Goričan

Jana Ježovnik

Monika Goričan

Maruša Lešnik

Katja Šlamberger

Nika Mikulič Vernik

Nika Mikulič Vernik

Nika Mikulič Vernik

Maruša Lešnik

Anton Zvonko Španbauer, 1. mesto

Anton Zvonko Španbauer, 1. mesto

Tjasa Tisler, 2. mesto

Tjasa Tisler, 2. mesto

Žanet Plečko, 3. mesto

Žanet Plečko, 3. mesto

Eva Feltrin

Tadeja Keršič

Lara Gyil

Vera Lesnik

Zure Pak

Miza Nikoliz Verniz

Ketr. Stjane

Vityka Pritiz

Veronika Mita P.

Rozanda Savonik

Laura Prosenak

Ela Plavec

Lara Niklov

Melanija
Kropec

fropier